

ဘုမ္မာဝိသိသ

မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်

နှင့်

ဝေဟနကြီး

၁၉၃၀ ခုနှစ် မေလ ၅ ရက်နေ့ ညနေ ၆ နာရီအချိန် ပဲခူးလျှင်ကြီး
လှုပ်မည်ကို ကြိုတင်တွက်ချက်ကာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အမွေ
ရတနာသိုက်တူးယူကြမည့်သူများအား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်မှ
နက္ခတ်ဗေဒဖြင့် တွက်ချက်ပြီး ဖော်ထုတ်ခဲ့သော အမှုကြီး

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ပိတုန်းသုံးကောင်

ဆုတောင်းပြည့် ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီး

ပဉ္စမ သတ္တကဟ - အဖပါလ စေတီတော်

(ကျိုက်ပွန်ဘုရားအနီးရှိ ဆားပုလင်းနှင့်တောင် စောင့်နေခဲ့သည့် ဘုရား)

သက်န်းတန်းကျောက်ဖျာ

သက်န်းတန်းကျောက်ဖျာရုံ

ကျောက်ဖျာကျောင်းတိုက်

သက်န်းတန်းကျောက်စာ

သုပ္ပတိဌ စေတီကျောက်စာ

“နှယ်နှယ်ရရ ကျောက်ဖျာလို့မထင်နဲ့နော်.....

ဓမ္မခေတ်မင်းရဲ့ ထီးနန်းကို ဓမ္မပါလဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က
ဟောဒီ ကျောက်ဖျာကြီးကို ကောင်းကင်မှာ
ပျံအောင်လုပ်ပြီး ကောင်းကင်ကနေ တိုက်ခိုက်လုယူဖို့ကြံခဲ့တဲ့
ကျောက်ဖျာကြီးပေါ့”

သမိုင်းဌာနမှ သုတေသနပြုလုပ်ချက်အရ....

ကျောက်ရုပ်များမှာ ရသေ့တစ်ထောင် ချွတ်ခန်းကို သရုပ်ဖော်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ ကျောက်ဖျာကြီးနှင့် ရေကန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရေချိုးတော်မူပြီး
လျှင် သင်္ကန်းလျှော်တော်မူသော နေရာမှ ကျောက်ဖျာကြီး အတိုင်းပုံတူ
ပြုလုပ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုက ပဲခူးမြို့သို့အဝင်၌ ကျိုက်ပွန်သို့ဟု
ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသော မြေနီလမ်း ကလေးမှ ဝင်၍ သွားပါလေ၏။

စာရေးသူ

* * *

အပိုင်း (၁)

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အေ စီနီယာတန်း အောင်မြင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆပ်ကျောင်းကို တက်ရောက်ကာ ပုလိပ်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သက်တမ်း၏ သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်သည် ပုလိပ်အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့နှစ်ပေါင်းများစွာ ပုလိပ်ဘက်၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အားကိုးအားထား ပြုလောက်သော မိတ်ဆွေဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုတစ်ယောက်တည်းသော မိတ်ဆွေသည် ကျွန်ုပ်၌ရှိသမျှသော မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့တွင် စံ ထားထိုက်သော မိတ်ဆွေဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှသော ပုလိပ်သား၊ ပုလိပ်အရာရှိစသော ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တို့တွင်လည်း စံထားထိုက်သော ပုလိပ်တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

၎င်း၏ အမည်မှာ ကိုနှင်းမောင်ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး၊ ၎င်း၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းမှာ လူဆိုးထိန်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ထိုခေတ်က ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ (Summon) ဆဏ်မွန်အား သမ္ဗန်စာဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (Deputy) ဒီ ပြုတီအား သပြုသီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ Register ရီဂျစ် စတာအား ရေစစ္စလီဟူ၍လည်းကောင်း၊ Sergeant ဆာဂျင်အား ဆာသင်ကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ Police ပူလိစ်အား ပုလိပ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊

နီးစပ်သောမြန်မာအသံထွက်များဖြင့်သာ ခပ်လွယ်လွယ် ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိရာ လူဆိုးထိန်း စုံထောက်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော (Surveillant) ဆားဗွီးလင့်ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားအား “ဆားပုလင်း” ဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး စုံထောက်ကို နှင်းမောင်သည်လည်း ထိုခေတ်ပုလိပ်အဖွဲ့၌လည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက်သမားတို့၏ လောက၌လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ကြွားဝါလိုသော သဘောဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားလျက်ရှိသော အမှုထမ်းကောင်း လတ်မှတ်များ၊ ဂုဏ်ထူးဆောင် စလွယ်များ ငွေဓားများစသော အရာတို့မှာ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အစွမ်းအစကြောင့် ရရှိခဲ့သည်မဟုတ်ဘဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အစွမ်းဖြင့်သာ ရရှိခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။

သပွတ်အူတမျှ ရှုပ်ထွေး၍ သဲလွန်စပျောက်လျက်ရှိသော အမှုများအား နာရီပိုင်းအတွင်း၌ တရားခံအား လက်ထိတ်ခတ်နိုင်သော အရာ၌လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များလှသော ဂိုဏ်းစတားခေါ် လူဆိုးဗိုလ်များနှင့် သူနိုင်ငါနိုင် ကြဲရသည့်အရာ၌လည်းကောင်း၊ အသက်ချင်းလဲ၍ ခုခံ တတ်သော မိုက်ရူးရဲ တရားခံများအား ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးများကို ဖမ်းသကဲ့သို့ အလွယ် တကူ ဖမ်းနိုင်သော အရာ၌လည်းကောင်း၊ နှစ်ရှည်လများ ခြေရာခံ၍ လိုက်ရသော လျှို့ဝှက်အကြမ်းဖက် သမားများ အဖွဲ့အား ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် တကောက်ကောက်လိုက်နိုင်သော အရာ၌လည်းကောင်း၊ ထိုခေတ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံးအား အိတ်သွန်ဖာမှောက် လှန်လှော၍ ရှာဖွေသည့်တိုင်အောင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ထက် သာလွန်သောသူကိုထား၍ ၎င်းနှင့်တန်းတူ ရည်တူလောက်နီးနီး လိုက်နိုင် သူ တစ်ယောက်တလေမျှကိုပင် တွေ့ရလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ဆိုဝံ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ ခက်ခဲ့သော အမှုပေါင်းများစွာကို လိုက်ခဲ့ဖူးလေရာ ထိုအမှုများအနက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အနေနှင့် ဉာဏ်မမီ၍ တရားခံ မဖော်နိုင်သော အမှု ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားခံကို သိပြီးဖြစ်သော်လည်း မစွန့်စားဝံ့၍ လက်ရဖမ်းဆီးခြင်း မပြု နိုင်သော အမှုဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခုတလေမျှပင် မရှိခဲ့ပါပေ။

(မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီးအား အမှတ်ရသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်ရှိ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့အား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် လည်းကောင်း”ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဂျူးမျက်လှည့်ဆရာ သတ်မှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဧကံသဗျာကရဏဂိုဏ်းအမှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဇော်ဂျီဖိုင် သားအမှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် သူနာပြု ဆရာမသတ်မှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် တာဝတိံသာ လူသတ်မှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မီးခဲမောင်မောင်အမှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဘိုင်စကုတ် မင်း သမီး လူသတ်မှု၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ယိမ်းနွဲ့ပါး ဂိုဏ်းအမှု စသည်တို့အား ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။ စာရေးသူ)

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကား ရှာမှရှားသော စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ငြားသော်လည်း ၎င်းနှင့်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သာလျှင် ရာထူးများတစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်တက်၍ တက်၍သွားခဲ့ရာ ပင်စင်ယူသောအခါ၌ ပုလိပ်မင်းကြီးအဖြစ်နှင့် ပင်စင်ယူခဲ့ရသော် လည်း ကိုနှင်းမောင်မှာမူ “ဆားပုလင်း” လူဆိုးထိန်းအဖြစ်မှ တစ်လက်မမျှပင် တိုးတက်ခြင်း မရှိခဲ့သည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ကိုနှင်းမောင်နှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး သော ပုလိပ်အရာရှိများသည် ကိုနှင်းမောင်အား ရာထူး

တိုးမြှင့်ပေးရန် ထောက်ခံချက်ရေးသားဖူးသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်အရာရှိကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ရေးသမျှသော ထောက်ခံချက်တို့ အား အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပယ်၍ချခဲ့လေ၏။

မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်အရာရှိများအနေဖြင့် ကိုနှင်းမောင်အား ဤမျှအထိ အငြိုးအမှတ်ကြီးစွာ နှိမ် ထားရသည့် အကြောင်းမှာ တစ်ခါက ကိုနှင်း မောင်သည် ချောက်မြို့ရှိ ဂါတ်ဌိရှိနေစဉ် ဘီအိုစီ မျက်နှာ ဖြူအရာရှိ ကတော်တစ်ဦးသည် ထမင်းချက်ကုလားတစ်ဦးနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း မျောက်မထားခဲ့ရာမှ ၎င်း ကုလားက နှုတ်မလုံသဖြင့် အရာရှိကတော် က ခြောက်လုံးပြူးဖြင့်ပစ်၍ သတ်ခဲ့သော အမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေ၏။ လပေါင်းများစွာ အမှုမှန်မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် မနေမနား ကြိုးစားခဲ့၏။ မျက်နှာဖြူ အရာရှိများသည် ၎င်းအမှုကိုမလိုက်ရန်ပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား နည်းမျိုးစုံ ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိသည့်ကြားကပင် မငြင်းနိုင်သော အထောက်အထားများဖြင့် မျက်နှာဖြူအရာရှိကတော်အား တရားခံဝက်ခြံအတွင်းသို့ ဆားပုလင်းနှင်း မောင် အရောက်ပို့နိုင်ခဲ့သဖြင့် လွန်စွာ ဣန္ဒြေကြီးလှသော မျက်နှာဖြူများသည် အရှက်ရ၍ ရာဇ ဣန္ဒြေများအပျက်ကြီး ပျက်ခဲ့လေရာမှ အစပြု၍ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် အား အငြိုးကြီးငြိုးထားကြလေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့်ပတ်သက်၍ သူရိယသတင်းစားနှင့် မြန်မာ့ အလင်း သတင်းစာတို့မှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ဟီးရိုးခေါ် လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လှနီးသည့်တိုင်အောင် မြှောက်ပင့်ရေး သားခဲ့ကြလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အနေနှင့် ရာထူးမတက်နိုင်သော အခြား

ပြစ်ချက်တစ်ခုမှာကား မည်သည့် အရာရှိကိုမျှ ခေယယ မလုပ်ရုံမျှမက နည်းလမ်းမဟုတ်သော အရာများနှင့် တွေ့လျှင်ပိုးစိုး ပက်စက် ပြော တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခုဖော်ပြလတံ့သောဝတ္ထုမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အနေနှင့် နယ်ဘက်ရှိ ဂါတ်များတွင် အမှုထမ်းနေရာမှ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ ပထမ ဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့သော အမှုပင်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ရှားပါးလှ သော မိတ်ဆွေကောင်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အစွန့်စားဆုံး အမှု လည်း ဖြစ်လေတော့၏။

*

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ခွဲခွာ ပြီးနောက် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ ခေါ် စုံထောက်ဌာန၌ ရောက်ရှိကာ အမှုထမ်းလျက်ရှိလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်မှာမူ လူဆိုး လူမိုက်တို့ လွန်စွာပေါများသော ရွှေဘိုဒီစကြိတ်ရှိ ဂါတ်တစ်ဂါတ်၌ လူဆိုးထိန်း အဖြစ်ရောရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ် စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ စီအိုင်ဒီဌာနတွင် ကမ္ဘာ ကျော် စကော့တလန်ယဒ် စုံ ထောက်အဖွဲ့မှ ပူပူနွေးနွေး ပြောင်းရွှေ့လာ သော မစ္စတာ ရုပ်တဲဝပ်ဆိုသည့် မျက်နှာဖြူစုံထောက်မင်း ကြီး တစ်ဦး က မင်းမူလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပုလိပ်ဘက်တွင်...

“ဝပ် နှစ်ဝပ်နှင့် ရန်ကုန်ဂါတ်

ပုလိပ်လုပ်ရတာ အလွန်ကျပ်

သူခိုးလည်းငတ် တို့လည်းငတ်” ဆိုသည့် စာချိုးတစ်ခုသည် ရန်ကုန် မြို့ရှိ ပုလိပ်တိုင်းလိုလို ရွတ်ဆိုလေ့ရှိသော စာချိုးကလေးပင်ဖြစ်၏။ ဝပ်

နှစ်ဝပ်အနက် တစ်ခုသော ဝပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံ ထောက်မင်းကြီး ရှုပ်
တဲဝပ်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်ဝပ်တစ်ခုမှာကား၊ ယခုတိုင်အောင် ရန်ကုန်မြို့ ဘား
လမ်း၌ ရှိ သော စတီးဝပ် အချုပ်ခန်းအားတီထွင်ခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့
ရာဇဝတ်ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ် ဆို သူပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်
အနေနှင့် မစ္စတာစတီးဝပ်၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိ
သော်လည်း...

စုံထောက်မင်းကြီး ရှုပ်တဲဝပ်၏အကြောင်းကိုတော့ ကုန်စင်လုနီးပါး
တိုင်အောင် သိရှိလေသည်။

“အသုံးမကျတဲ့ မြန်မာပုလိပ်တွေ အမှိုက်သရိုက်ကောင်တွေ၊ ငရဲ
ကောင်တွေ” စသည့်နားမခံ သာအောင်ရိုင်းပြဇော်ကားသောစကားများ
အား သမ္မာကျမ်းစာကိုရွတ်ဆိုသကဲ့သို့ရုံးကို ရောက်သည် နှင့်
တပြိုင်နက် ရေရွတ်လေ၏။ မျက်နှာဖြူအရာရှိတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
ကျွန်ုပ်တို့၏မြန်မာပုလိပ်အရာရှိ များနှင့် ပုလိပ်သားတို့အပေါ်၌ လွန်စွာ
အထင်သေးလေ၏။

ထိုသို့ရှုပ်ထဲဝပ်က ကျွန်ုပ်တို့အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိသည့်
အထဲတွင် “မြေပူရာကင်း မှောင်” ဆိုသကဲ့သို့ ရန်ကုန်မြို့လယ်နှင့်
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များတွင် တရားခံ မပေါ်သောရာဇဝတ်မှု များသည်
မိုးဦးကျ၌ပွင့်သော နှုတ်များကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်ရှိလေတော့၏။

“ရာဇဝတ်မှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေတယ်၊ စတီးဝပ်ဆိုတဲ့
ကောင်ကလည်း ငါ့ကို အမြဲတမ်း ထုချေလွှာတောင်းနေတာပဲ၊ ငါက
ဝက်လိုကောင်၊ အမှိုက်သရိုက်ကောင်မြန်မာပုလိပ် တွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်
ရမှာလဲ” ဟူ၍ ညည်းတွားရင်း ကျွန်ုပ်အား ဆဲဆိုလိုက်လေတော့၏။

ရာဇဝတ်မှုတွေပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်ကုန်

ရာဇဝတ်မင်းကြီး စတီးဝပ်က စုံ ထောက်ဌာနသို့တရားခံကို အမြန်ဆုံး စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးရန် အကြောင်းကြားလိုက်၏။ တရားခံကို စုံစမ်း၍မရသည်နှင့်တပြိုင်နက် စုံထောက်ဌာနသို့ ထုချေလွှာတောင်းလိုက်၊ စုံထောက်မင်းကြီး ရှပ်တဲ ဝပ်က ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပုလိပ်အရာရှိများအား ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုလိုက်နှင့် သံသရာလည်လျက်ရှိစဉ် ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်းရပ် သတိပဋ္ဌာန်လမ်း (ဘိုင်းစကုတ်မင်းသား ခင်မောင်ရင်၏အိမ်အနီး) ၌ လွန်စွာထူးဆန်းသော လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပွားလေတော့၏။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ သမီးများနှင့် ဇနီးသည်တို့သည် ပုဇွန်တောင်၌ မင်းသားအောင်ဘညိုက မီးစ လွယ်အကဆန်းဖြင့် ကပြဖျော်ဖြေသော ပွဲသို့ မိုးအလင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုနေစဉ် ဦးလှမောင်ဆို သည့် မျက်စိကုဆရာကြီးတစ်ဦး အသတ်ခံရလေ၏။ လူသတ်သမားသည် သတ်၍ သွားရုံမက လက်ဝဲ ဘက်မျက်လုံးအား ဖျက်ဆီးပြစ်ခဲ့လေသေး၏။

သတင်းစာများကလည်း တခမ်းတနား ရေးသားဖော်ပြကြလေ၏။ လူများကလည်း လွန်စွာစိတ် ဝင်စားကြ၏။ မင်းသားအောင်ဘညိုက ပင်လျှင် နောက်ညတွင် နှစ်ပါးသွား၌ထိုအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းနည်းစကားပင်ထည့်၍ ပြောသွားသည်ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး စတီးဝပ်သည် ထို လူသတ်မှုမှာ သူ၏ကြီးမားသော ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သည်ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်မင်းကြီး အား အမြန်ဆုံး တရားခံပေါ်ပေါက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု အကြောင်းကြားစာကိုလည်း ပို့သည့်ပြင် တစ်နာရီခြားတစ်ခါလောက်လည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် အမြန်ဆုံးပေါ် ပေါက်အောင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးရန် နားပူနားဆာလုပ်လေတော့ရာ ရှပ်တဲဝပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အရာရှိ အားလုံး အားသူ၏ ရုံးခန်းသို့ခေါ်ယူကာ....

“မင်းတို့တစ်ယောက်မှ အသုံးကျတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန် မြို့ပေါ်မှာ ရာဇဝတ်မှု တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်ပေါက်နေတာကို တရားခံ တစ်ယောက်တလေတောင်မိအောင် ဖမ်းမပေးနိုင် ကြဘူး၊ အခုတစ်ခါ တရားခံမဖော်နိုင်တဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်ပြန်ပြီ၊ လူသတ်သမားဟာ သတ် ရုံတင်မကဘူး၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ မျက်လုံးကိုပါ ဖောက်ပြီးယူသွားတယ်၊ မင်းတို့ တရားခံကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိအောင် လုပ်ကြမှာလဲ၊ ပြောကြ စမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်တို့အရာရှိအားလုံးသည် သူ၏ရုံးခန်းအတွင်း၌ စီတန်းလျက် မတ်တပ်ရပ်၍နေကြလေ၏။ ရုပ်တဲဝပ်ကမူ သူ၏စားပွဲခုံပေါ်တွင် မတ် တပ်ရပ်၍နေကြလေ၏။ ရုပ်တဲဝပ်ကမူ သူ၏စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဦးချင်းမျက်နှာကိုကြည့်လျက် ဆူ ပူလေတော့၏။

“ဟို ဝက်လို ငိုက်နေတဲ့ကောင်ကြီး၊ မင်းကောငါ့ကိုဘယ်လိုအကြံ များ ပေးနိုင်မှာလဲ” ဟူ၍ လက်ဝါးကိုကိုကြီးဆိုသော ပုလိပ်အင်စပိတ် တော် တစ်ဦးအား လှမ်း၍မေးလိုက်လေ၏။ ၎င်းလက်ဝါး ကိုကိုကြီးက “နားသင်းဆာ” တစ်စုံတစ်ရာပြောရန်မရှိကြောင်းပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် ရုပ်တဲဝပ်မှာ လွန်စွာစိတ်ဆိုးလှသဖြင့် အောက်တန်းကျလှသော စကားလုံးများဖြင့် ဆဲဆိုရေရွတ်လေတော့၏။ ၎င်း လက်ဝါးကိုကိုကြီး လည်း ဇက်ကလေးအသာပု၍ နေလေ၏။ ကျန်လူများလည်း နားရွက်မျှ ပင်မခပ်ရဲကြ ဘဲ ငြိမ်၍နေကြလေ၏။ သူ့ကိုဆူပြီးရင်ငါ့အလှည့်ရောက် ပါစေနဲ့ဟု ကြိတ်၍ဆုတောင်းနေကြမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်မိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအတိုင်းစိတ်၌ ကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိသောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဆုတောင်းကာ မပြည့်ခဲ့ပါ။

“ဟေ့.....ဟိုက မျက်မှန်နဲ့ မြည်းသတ္တဝါလိုကောင်၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ရာဇဝင်ဖိုင်တွဲ မှာ ကြည့်လိုက်တော့ မင်းဟာ ဂုဏ်ထူးဆောင်စလွယ်တွေ၊ ခက်ရာခက်ဆစ်အမှုကြီးတွေလိုက်ထားခဲ့ လို့ရခဲ့တဲ့အမှုထမ်းကောင်း လက်မှတ်တွေဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါ ပဲ၊ အခုတော့ မင်းဟာ မြည်း သတ္တဝါလို ထုံထိုင်းထိုင်းလုပ်နေတယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကိုဘယ်လိုများ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း များပေး နိုင်မလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် များစွာအရှက်မိလေ၏။ အမှုထမ်းကောင်းလက်မှတ် များသည်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်စလွယ်များသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်၏အစွမ်းအစကြောင့် ရရှိခဲ့သည်မ ဟုတ်ရာကား၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အရာရှိများရှေ့တွင် ခေါင်းမျှပင်မဖော် နိုင်အောင် ရှက်မိလေတော့၏။ ဥဒေါင်း၏ အမွှေးအတောင်များဖြင့် ကြွားဝါမိသော ကျီးမိုက်နှင့်ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်တို့သည် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်၍နေလေတော့၏။

အကူအညီလိုသည့်အခါ၌ ကူညီလေ့ရှိသူအား သတိရမြဲဖြစ်သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား လွန်စွာ အမှတ်ရမိလေတော့၏။ အမှတ်ရမိသည့်အတိုင်း ဆားပု လင်းနှင်းမောင် နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ခုနစ်စင်အမျှင်တန်း မီးခိုးကြွက်လျှောက် စဉ်းစားနေမိတော့ရာ ကျွန်ုပ်သည် အဆူခံနေရသ ည့်အဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ မတ်တပ်ရပ်၍ နေရ သည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း လုံးဝမေ့လျော့သွားလေတော့၏။

“ဟေ့ လူကလေး အောင်သင်း၊ ငါမေးနေတာကိုမဖြေတော့ဘူး၊

လား” ဟူ၍ ရုပ်တံဝပ်က ထပ်မံ ဤပြောလိုက်မှပင် သတိပြန်၍ဝင်လာကာ...

“ဒီလိုရှိပါတယ်သခင်၊ ဒီအမှုတွေအားလုံးပေါ်ပေါက်ဘို့ဆိုရင် ရွှေဘိုဂတ်မှာရှိနေတဲ့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူဆိုးထိန်းကို ခေါ်ယူမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဟုတ်လား၊”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ”

“မင်းဟာ ငါထင်တာထက်တောင်ပိုပြီး မိုက်မဲတဲ့အကောင်ပဲ၊ ငါ့လိုစကော့တလန်ယဒ်မှာ အရာရှိလုပ်ခဲ့တဲ့လူ၊ ပြီးတော့လည်း မင်းတို့ဟာ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်သင်တန်းတွေဘာတွေ တက်ထား ဘူးတဲ့ ပုလိပ်အရာရှိတွေ မင်းတို့ငါတို့မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ဘာမဟုတ်တဲ့ နှင်းမောင်ဆိုတဲ့ ဆားပုလင်းကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး လုပ်ခိုင်းရမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့အကြံဉာဏ်ဟာ ဘယ် လောက်များ ရယ်စရာကောင်းနေတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမိရဲ့လား မြည်းစုတ်လေး”

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ခဲ့တဲ့ ဆုတံဆိပ်တွေ၊ စလွယ်တွေ၊ အမှုထမ်းကောင်းလက်မှတ်တွေ အားလုံး ဟာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကြောင့်ရခဲ့တာတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးဝန်ခံဖို့မရှက်ပါဘူး၊ သူဟာ တကယ်တော်တဲ့ စုံထောက်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က ဒီကမ္ဘာကြီးကို စုံထောက်ကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူသားကို လက်ဆောင်ပေးသနားတော်မူလိုက်တယ် လို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်သခင်”

“တော်စမ်းကွာ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ အခုလို အဆီအငေါမတည့် တဲ့အကြံဉာဏ်မျိုးတွေငါ့ကိုလာပြီးပေးရင်

မင်းကို အရာရှိတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ဦးနှောက် မျိုးမရှိဘူးဆို တဲ့ ပုဒ်မနဲ့ ပလိပ်အင်စပက်တော်အဖြစ်ကနေ ဂါတ်တဲရှေ့မှာ သစ်သား ရုပ်လို ရုပ်နေတဲ့ စန္ဒရီအဖြစ်လျော့ချပစ်လိုက်မယ်ကြားလား၊ အားလုံး သွားကြတော့ အလကားအမှိုက်သရိုက်လို အကောင်တွေ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က အရှက်ကြီးရှက်ခဲ့ရလေ၏။ ယခင်က ပုလိပ် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရသည့် အတွက် ဂုဏ်ယူမိခဲ့သောအဖြစ်များကိုပင် ပြန်၍တွေးမိကာ ရှက်မိပြန်သေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး တင်တင်သည် အိမ်သို့ဧည့်သည်လာတိုင်း ဧည့်ခန်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ငွေဒင်္ဂါးများ၊ ငွေစလွယ်များ၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်လက်မှတ်များအား “ဒါကိုကိုဘယ်အမှု တုန်းက ရခဲ့တာပေါ့” ဟူ၍ သာလိကာမကလေး ကဲ့သို့ စကား သွက်သွက်ဖြင့် အကြားပိုခဲ့သည်များကိုလည်း ပြန်လည်တွေးမိကာ အရှက်ကြီးရှက်မိ သည့်အပြင် ပုလိပ်အင်စပက်တော်ဆိုသည့် ရာထူး အား တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်အထင်ကြီးခဲ့ သော်လည်း ထိုနေ့၌မူ အရပ်တကာလှည့်လည်၍ ထင်းခွဲသော ထင်းခွဲသမား၊ ရေထမ်းသော၊ ရေထမ်းသမား၊တစ်ယောက်လောက်မျှပင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသောအလုပ် မဟုတ်ကြောင်းကို ရိပ်စားမိလေတော့၏။ ထင်းခွဲသမား၊ ရေ ထမ်းသမားတို့သည်ကား မည်သည့်အရာကမျှ ဆူပူကြိမ်းမောင်းရန်အခွင့်မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှက်ခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ အားကိုးအားထားမဲ့ခြင်းစ သော အရာတို့ကြောင့် ထို နေ့တစ်နေ့တည်းနှင့်ပင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် လောက် အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သက်တမ်း တို၍သွားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထင်မှတ်မိရုံမျှမက ကျွန်ုပ်၏ဇနီး ချက်ပြုတ်ထားသော မရမ်းသီးဆားရေစိမ်၊ ဘာလချောင်ကြော်စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ဇနီးဖြစ်သူချောမော့၍ ကျွန်ုပ်အား ထမင်း

ကျွေးသည်ကိုပင် မစားနိုင်ခဲ့သည်ကို ယခုတိုင်အောင် အမှတ်ရမိသေး
တော့၏။

*

ကျွန်ုပ်သည်ရှုပ်တဲဝပ်၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုခံခဲ့ရပြီး ရက်
များမကြာမီအတွင်း နေ့တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းတွင် ရွှေသွား
ကိုအောင်မြင်၊ ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးနှင့် လက်ဝါးကိုကိုကြီးစသော မြန်မာ
ပုလိပ်အရာရှိများသည် စုဝေးလျက် ရောက်တက်ရာရာများကို ပြောဆို
လျက်ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များသည်လည်း လူဆိုးများ
ကဲ့သို့ အမည်နာမရှေ့တွင် အထူးပြုသော ဝိသေသနပုဒ် များ ထည့်သွင်း
ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလောက် နီးနီးမှာ အိုင်ပီခေါ်
ပုလိပ်အင်စပိတ် တော်များဖြစ်ကြ၏။

ရွှေသွားကိုအောင်မြင်ဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့စီအိုင်ဒီဌာနတွင်
တစ်ယောက်တည်းသော ရွှေသွား ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရကား အခြားသောကို
အောင်မြင်နှင့်မမှားစေရန်အတွက် ရွှေသွားတတ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်
လေ၏။

ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးမှာလည်း စီအိုင်ဒီ၌ နာမည်တူမရှိသော်လည်း
ကျောက်တံတားဂါတ်မှ အိုင်ပီ ကိုကိုလေးနှင့် မကြာခဏ မှားယွင်း
ပြောဆိုတတ်သောကြောင့် ၎င်း၏ ငယ်ထိပ်တွင်ကွက်၍ ဖြူလျက်ရှိ
သော ဆံပင်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ထိပ်ဖြူဟူသော အထူးပြုစကားနှင့်
ခေါ်ဝေါ်ရလေ၏။

လက်ဝါးကိုကိုကြီးဆိုသူမှာမူ မြန်မာပြည်ပုလိပ်အဖွဲ့၌ ကိုကိုကြီးဆို
သော အမည်များ မရေ တွက်နိုင်လောက်အောင်ပေါများလှသဖြင့် ၎င်း
အား လက်ဝါးဟူသောဘွဲ့ထူးဖြင့် ခွဲခြားခေါ်ဝေါ်ရလေ၏။ ၎င်းကိုကိုကြီး

သည် ဖြောင့်ချက်မပေးသော တရားခံများအား ၎င်း၏၊ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် တအားလွှဲ၍ ရိုက်လေ့ရှိ၏ အမျိုးမျိုးသောတရားခံတို့မှာ ၎င်းကိုကိုကြီး၏ လက်ဝါးစာ မိပြီး များမကြာမီ၌ပင် ဖြောင့်ချက်များပေးလေ့ရှိရာ ပုလိပ်အဖွဲ့၌လည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက်သမားတို့၏ လောက၌လည်းကောင်း ကိုကိုကြီးလက်ဝါးသည် စားဖွဲ့၍ပြောဆိုလောက်သော အဖြစ်သို့ရောက်ရှိ ခဲ့ရလေသည်။

အဆိုပါလူသုံးဦးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ပင် ဘိလပ်ပြန် ဆရာစိန်ဟုခေါ်သော ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်တစ်ဦးနှင့် မစ္စတာ ရာဂျူးဆိုသော ရာဇဝတ်အုပ်ကလေး တစ်ဦးပါ ထပ်မံရောက်ရှိလာကြပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏စကားဝိုင်းသည် နဂိုကထက်ပင် ပို၍ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလေတော့၏။

ထိုအထဲတွင် ရွှေသွားကိုအောင်မြင်နှင့် ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးတို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခတ်ဘက် များဖြစ်ကြခြင်း၊ တိတ်တိတ်ကြိတ်၍ ပြိုင်ဆိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ဦးကပြောလျှင် တစ်ဦးကဝင်၍ ခတ်ခြင်း၊ ထွေခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေရာ ရိုးရိုးစကားဝိုင်းနှင့်မတူဘဲ စကားရည်လှပွဲ လေးပမာ ဖြစ်နေလေတော့၏။

အရယ်သန်သော လက်ဝါးကိုကိုကြီးကလည်း ရယ်စရာတွေ့တိုင်း သူ၏လက်ဝါးကြီးနှစ် ဘက်ကိုတီး၍ အားရပါးရ ရယ်မောလေတော့၏။

ထိုစဉ် ဘိလပ်ပြန် ဆရာစိန်က “ဟိုမှာကြည့်စမ်းဗျို့၊ ဘယ်ကလူလဲမသိဘူး၊ မင်းကြီးရုံးခန်း ကိုတန်းပြီးသွားနေလေရဲ့၊ တော်တော်ကြာဗျာ ပေါက်ကရလူတွေ သူရုံးခန်းကိုလာရကောင်းလားဆို ပြီး ရှပ်တဲဝပ်က ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကြိမ်းနေပါဦးမယ်၊ ဟော....ဟော....`ရုံးခန်းထဲကို

ဝင်သွားပြီဗျို့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှပ်တဲ
ဝပ်၏ရုံးခန်းသို့ကြည့်လိုက်သော်လည်း လူတစ်ယောက်ဝင်သွားသည်ကို
သာ ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏စကားဝိုင်းသည် ငြိမ်၍ သွားပြီးနောက် ရှပ်တဲဝပ်၏ရုံး
ခန်းဆီသို့သာ လူအားလုံးသည် စိုက်၍ ကြည့်နေလေတော့၏။

“လာဗျာ.....သွားကြည့်ရအောင် ဆူစရာရှိတော့လည်းတစ်ခါတည်း
အဆူခံကြရတာပေါ့၊ မြန် မြန်ဆူပြီးရင်လည်း ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊
ဟား...ဟား...” လက်ဝါးကိုကိုကြီးက ရယ်မောရင်းအကြံပေး လိုက်ရုံမျှ
မက နေရာမှပင်ထ၍ နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်းသူ၏အကြံပေးချက်
ကို သဘောတူ သော အားဖြင့် ရှပ်တဲဝပ်၏ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ
လေ၏။ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင် နက် အသံဩဇာနှင့်
ပြည့်စုံလှသော ကျွန်ုပ်၏နား၌ အကြားချင်ဆုံးသော အသံတစ်ခုကို
ကြားရ လေတော့၏။

“ကျုပ်.....နှင်းမောင်ပါ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ၊ ခင်ဗျားဆီက
သံကြိုးစာရတာနဲ့ လာခဲ့တာပဲ”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရှပ်တဲဝပ်၏ စားပွဲပေါ်သို့၎င်း၏ ဦးထုပ်
နှင့် ရှမ်းလွယ်အိတ်ဖောင်း ဖောင်းကြီးအားတင်ထား၍ ကုလားထိုင်
တစ်လုံးတွင် ကိုယ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလေးထိုင်ကာစကား ပြောရင်း
ရေခဲတောင်တံဆိပ်စီးကရက်အားထုတ်၍ မီးညှိရှိက်ဖွာရင်း ရှပ်တဲဝပ်
အားမကြည့်ဘဲ ရုံးခန်း ၏မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်
လိုက်လေ၏။ သူသည် စုံထောက်မင်းကြီးရှေ့သို့ရောက် နေသော လူဆိုး
ထိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်မတူဘဲ ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌
လက်ဖက်ရည်မှာ၍ သောက်နေသကဲ့သို့ပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနှင့်

ထိုင်လျက်နေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးခေါင်းဆောင်သော ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ သာလျှင် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခြေသံပြင်းပြင်း မကြားစေရန် ခြေကိုဖော့၍ နင်းပြီးလျှင် တန်းစီလျက်မတ်တတ်ရပ်၍နေကြလေ၏။

“အိုး.....ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ဒီမှာရှိတဲ့ အိုင်ပီအောင်သင်းက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကိုခေါ်မှ မပေါ်သေးတဲ့ရာဇဝတ်မှုတွေရဲ့ တရားခံ တွေကို မိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အကြံပေးတဲ့အတွက် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား ခေါ် ကြည့်မိတာပဲ” ဟု ရှပ်တဲဝပ်က ခပ်နှိမ်နှိမ်ကလေးပြောလိုက်ရာ ဆား ပုလင်းနှင်းမောင် သည် စီးကရက်ပြာကိုချွေရင်း မခိုးမခန့်နိုင်လှသော အပြုံးကလေးတစ်ခုကို၎င်း၏မျက်နှာ၌ဖြစ်ပေါ် စေပြီးလျှင်...

“ကျုပ်သာလိုက်ရရင် မာရ်နတ်သားကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ထားတဲ့အမှု ဖြစ်ပါစေ၊ ပေါ်ပေါက်ရမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးမှာရှိတဲ့လူသားတွေအတွက် စုံထောက် အဖြစ် နဲ့အကူအညီ ပေးဖို့ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်တယ်လို့ တောင်ဆိုနိုင်ပါ တယ်.... မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်၊ပြီးတော့ကျုပ်နာမည်ကို ကြားရုံနဲ့ ဖုံးကွယ် နေတဲ့ တရားခံဟာ နားကြောစိမ့်ရလောက်တဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ပါ”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် လန်ဒန်နားဟုဆိုသော လန်ဒန် မြို့ကြီးသားဖြစ်သော ရှပ်တဲဝပ် ပင်လျှင် ပါးစပ်ဟကာ ငေးမော၍ သွား ရလောက်အောင် အသံထွက်ကော လေယူလေသိမ်းပါ ကောင်းမွန်လှသ ည့် အထက်တန်းကျသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်ပြန်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အရည်အချင်းကို သိရှိပြီးဖြစ် ရကား များစွာ အံ့သြခြင်းမဖြစ်မိသော်လည်း ရွှေသွားအောင်မြင့် လက်ဝါး၊ ကိုကိုကြီး၊ ထိပ်ဖြူ ကိုကိုလေး စသောသူတို့မှာ တစ်ဦးမျက်နှာ

ကို တစ်ဦးလှမ်း၍ ကြည့်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ကြည့်ရှုကြခြင်းတွင် “ဘယ်လိုလဲ အင်္ဂလိပ်စကားပြော တယ်ပြီး နေရာကျပါလား၊ ပြီးတော့ မင်းကြီးကိုလည်း ပမာမခန့်ပြန်ပြီးပြောဝံ့ပါလား၊ သတ္တိကတော့ အာဂပဲ” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်များအပြည့်အဝပါရှိလေ၏။

ရုပ်တံဝပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အံ့သြဖွယ်ရာစကားကို နားထောင်ပြီးလျှင် ပျက်သွားသော ဣန္ဒြေကို ဆည်လိုက်သောသဘောဖြင့် ၎င်း၏ဆေးတံအား ဆေးဖြည့်ကာ မီးညှိပြီးနောက်..

“အလွန်ပဲ အံ့သြဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကမ္ဘာကျော်စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ မှာ လုပ်လာခဲ့တဲ့လူဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်လိုလူတစ်ယောက် မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှာ မြန်မာပြည်က ခင်ဗျားလို လူဆိုးထိန်းတစ်ယောက်က ဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ကိုယ့်နားကိုတောင် ကိုယ်ပြန်ပြီး စစ်ဆေးရမလိုဖြစ်နေပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ဆိုတာဟာ စုံထောက်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကို ညံ့ဖျင်း တယ်လို့”

“စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ဟာ မညံ့ဖျင်းဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ လူညံ့တစ်ယောက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီနည်းမှလွဲပြီး တခြားနည်းမရှိဘူး။”

“ထားပါတော့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျားဟာ ဆာအသာကိုနှင့် ဒွိုင်းရဲ့ စုံထောက်ဇာတ် ကောင် ရှားလော့ဟုမ်းလိုလူစားမျိုးဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကျုပ်ကို ရှားလော့ဟုမ်းနဲ့နှိုင်းတာဟာ ချီးမွမ်းရာမရောက်ဘဲနဲ့ကဲ့ရဲ့ ရာ ရောက်နေပါတယ်၊ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်”

“ရှားလော့ဟုမ်းဟာ စုံထောက်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်တဲ့စုံထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သူ့ရဲ့ အမှုတစ်ခုကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ့ရင် မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာဝပ်ဆင်ကို ငေါက်လိုငေါက်၊ အော်လို အော်နဲ့ တစ်ခါတလေ စကားတောင်မပြောနိုင်ဘူး၊ တကယ့်သေဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာတော့ ဒေါက်တာဝပ်ဆင်ကို သေနတ်ပေးပြီး သက်တော်စောင့်အဖြစ်ခေါ်သွားရတယ်။ တစ်ယောက်တည်း မစွန့်စားဝံ့ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဒီလိုလူညံ့မျိုးမဟုတ်ဘူး မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကိုပါးစပ်တွင်တော့ထားလျက် အထက်ပါ စကားများကို ပြောဆိုလေရာ သူသည် တမင်တကာ အမူအရာမလုပ်ဘဲလျက် ကြည့်၍ကောင်းနေလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စုံထောက်ခြင်း အလုပ်၌သာ ပါရမီ ထူးသည်မဟုတ်ပေ။ ရုပ်ရည် အားဖြင့်လည်း ဆုတောင်းကောင်းသည့် အထဲ၌ ပါဝင်လေ၏။ သူ၏ရုပ်ရည်မှာ လူချောလူလှတစ်ဦး မဆိုနိုင်သည့်ဆိုင်အောင် တည်ကြည်ခန့်ညား၍ ညှို့ဓာတ်ပါသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ သူ၏ဝါဖန့်ဖန့် အသားရောင်နှင့်သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံတို့မှာ ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ သို့ရာ တွင် မျက်ရည်ခံမှည့် ဟုဆိုသော မျက်စိအောက်တည့်တည့်ပါးရိုးပေါ်မှ မှည့်နက်တစ်လုံးမှာမူ မိန်းမ များလွန်စွာကြောက်သောမှည့်ဖြစ်လေ၏။ မျက်ရည်ခံမှည့်နှင့်လူ ကိုယူလျှင် မုဆိုးမဖြစ်တတ်သည် ဟု သောအစွဲမှာ မိန်းမဆယ်ယောက်

လျှင် ရှစ်ယောက်ခန့်သည် ထိုမှည့်မျိုးကို ကြောက်တတ်ကြလေ၏။

သူ၏အရပ်အမောင်းမှာလည်း မြန်မာလူမျိုးထဲတွင်အရပ်မြင့်သူတစ်ဦးဟု အခေါ်ခံထိုက်သော အရပ်မျိုးဖြစ်လေ၏။ သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း သူ၏အရပ်ဖြင့်လိုက်ဖက်သော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ဖြစ်လေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သူ၏ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့်၊ အသံတို့မှာ စုံထောက်ခြင်း အလုပ်၌ ဝါသနာမပါဘဲ ဘိုင်စကုတ်မင်းသားလုပ်ရန် ဝါသနာပါခဲ့ပါမူ မင်း သားဘတင့်ကြီးထက် မသာသည့်တိုင်အောင် တန်းတူလောက်တော့ လိုက်နိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ် မိပါသည်။

ရှပ်တဲဝပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး နောက် အနည်းငယ်စိတ် လက်ပေါ့ပါးဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပါပြီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးပါတော့. ကဲဟေ့.....ငါတို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို နေထိုင်ဖို့လေး စီမံပေးကြပါဦး..”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား မှာကြားလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကလည်း သူ၏ ဦးထုပ်နှင့် လွယ်အိတ်အား ကောက်ယူ၍ ရှပ်တဲဝပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှထွက်ခဲ့ လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှပ်တဲဝပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းမှ အဆူမခံရဘဲ ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ပထမဦးဆုံး ထွက်ခဲ့ရကြောင်းကို အားလုံးလိုလို သတိပြုမိကြလေ၏။

အပြင်သို့ရောက်လျှင် လက်ဝါး ကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်၏နားသို့ တိုးတိုးကပ်၍

“ခင်ဗျားလူ...အမှုလိုက်တော်တာ မတော်တာထားဗျာ၊ ရုပ်တဲဝပ်လို မင်းကြီးတစ်ယောက်ကို အခုလို မခန့်မညာပြန်ပြီးပြောဆိုဆက်ဆံဝံ့တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ကျုပ်တော့လေးစားမိတယ်ဗျာ” ဟု ပြော၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ရုပ်တဲဝပ်လိုလူကို မဆိုထားဘဲ ဘုရင်ခံကို သော်မှ အကြောင်းဆုံ၍ ပြော ရလျှင် ဤအတိုင်း ပြောဆိုဝံ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယုံကြည်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့ညနေ ရုံးဆင်းသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏ရုံး ခန်း၌ပင် အချိန်ကုန်လွန်စေ ခဲ့ပြီးနောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စီ အိုင်ဒီဝင်းအတွင်း၌ မနေချင်ဟုဆိုသဖြင့် ဦးချောရင် မနီဆိုသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလင်မယား၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်ခန်းကိုရှာဖွေခဲ့ရာ ကျောက်မြောင်းရပ်၊ ဘိုးလိမ်းလမ်းပေါ်ရှိ တိုက်ခန်း အမှတ်...၂၉၅ ကို ငှားရမ်း ရရှိတော့သည်။

(မှတ်ချက်။ ဘုရင့်နောင်ရုပ်ရှင်ရုံနှင့်ကပ်လျက်တိုက်တန်းလျားဖြစ် ပါသည်။ ထိုခေတ်အခါက ၎င်းရုပ်ရှင်ရုံမရှိသေးပါ။ ဆားပုလင်းနှင်း မောင်နေထိုင်ခဲ့သောအခန်းမှာ ယခုအခါ၌ လောကနတ်ပန်းချီ ပြခန်းမှ ပန်းချီဆရာကြီးဦးစံရှိန် နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ မကြာသေးမီက စာရေးသူ ထိုဆရာကြီးထံ သို့ ပန်းချီကားဝယ်ယူရန်အတွက် ရောက်ရှိခဲ့ ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေစဉ်က ချိတ်ဆွဲသွားခဲ့သော ရိန်း ဘားကွင်း များပင် ယခုတိုင်အောင် ရှိသေးသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ စာရေး သူ)

လူဆိုးလူမိုက်တို့သည် နာမည်ကြားရုံနှင့် နားကြောစိမ့်ရသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဆားပု လင်းနှင်းမောင်ကား ဤသို့နှင့်ပင်ရွှေဘို ဂါတ်မှနေ၍ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရလေတော့သ တည်း။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်ရှိပြီး သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ပင် ဘုန်း ကြီးလမ်းဂါတ်မှ စီအိုင်ဒီသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း အစီရင်ခံခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးလမ်း ဂါတ်အပိုင် ကီလီလမ်း၊ တိုက်အမှတ် ၄၈၄ တွင် ယမန်နေ့ညက လူသတ်မှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားကြောင်း၊ လမ်းလျှောက်ပတ်တရောင် ပုလိပ်သား မောင်တင်ရွှေက လူသူနေထိုင်ခြင်း မရှိသောထိုအိမ်ကြီးအတွင်း၌ မီးထွန်းညှိထားသည်ကိုတွေ့ရှိသဖြင့် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်ခန့် ယောက်ျားတစ်ဦး အသတ်ခံထားရသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် ဘုန်းကြီးလမ်းဂါတ်အနေနှင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုသော်လည်း လူသတ်တရားခံကိုထားဘိဦး၊ အသတ်ခံရသူကိုပင် မည်သူမည် ဝါ ဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိနိုင်ရန်မှာ မလွယ်ကူလှသဖြင့် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ ရာဇဝတ်မှုခင်းသို့ အစီရင်ခံရင်း အကူအညီပေးရန်ကိုပါ တစ်ပါတည်း တင်ပြအပ်သည်။

ဘုန်းကြီးလမ်းဂါတ်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့်အစီရင်ခံသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်လံရေးမှတ်ခဲ့ရာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအစီရင်ခံစာအား မစ္စတာရှပ်တဲ ဝပ်ထံသို့ ဝင်ရောက်၍ ပြသခဲ့ရာ ရှပ်တဲဝပ်က ကျွန်ုပ်အားထိုအစီရင်ခံစာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန် ဆိုခိုင်းပြီးလျှင်....

“မင်းတို့လူစွမ်းကောင်းကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ပွဲထုတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီပေါ့ကွာ” ဟုဆိုကာ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ယူ၍ အမှုပေါ်သည်အထိလိုက်ရန်တာဝန် ပေးအပ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရှုပ်တဲဝပ်၏ အခန်းထဲမှထွက်ပြီးနောက် ဆားပုလင်း နှင်းမောင်နှင့်တွေ့ဆုံကာ...

“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ကီလီလမ်း တိုက်အမှတ် ၄၈၄မှာတော့ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘုန်းကြီးလမ်းဂါတ်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ အစီရင်ခံတာကတော့ ဟောဒီအတိုင်းပဲ” ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်အား တယ်လီဖုန်းအစီရင်ခံစာကို ပေးလိုက်လေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ပေးသော စာကို ဖတ်ပြီး နောက်....

“အဲဒီကို သွားကြရအောင်လေ”

“မသွားလို့လဲ မရဘူးဗျို့၊ ရှုပ်တဲဝပ်က ခင်ဗျားကိုခေါ်ပြီး အခု ချက်ချင်း သွားရမယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောလိုက်တယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ် သည်ကျွန်ုပ်အတွက်ပေးထားသော ဘေဘီအော်စတင်အမျိုး အစား ကားကလေးကို ထုတ်၍ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားရာသို့ မောင်းနှင်၍ လာခဲ့ လေ၏။

မော်တော်ကားမောင်းမိ၍ တော်တော်ကလေး အရှိန်ရလာလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရေခဲ တောင်စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း စကား စ၍ ပြောလေ၏။

“အိုင်ပီ၊ အခုတလော ဘီလပ်ပြန် ဦးဘဉာဏ်ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကား တွေဟာ သိပ်ပြီးလက်ရာ မြောက်တာပဲဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့ဂျူဗလီမှာ ပန်းချီ ပြပွဲလုပ်လို့ ကျုပ်သွားပြီးကြည့်မိတော့မှ ဒီဆရာကြီး ရဲ့ လက်ရာကို တော်တော်ပဲ လေးစားမိတယ်လေဗျာ၊ အိုင်ပီလည်း မရောက်သေးရင် သွားပြီးကြည့်လိုက် စမ်းပါဦး၊ ထမင်းစားတဲ့လူဝကြီး ပုံများတကယ့်ကို အသက်ဝင်လှတယ်ဗျာ၊ ရေးထားတာကလည်း တကယ့်ကို ဥရောပ လက်ရာအတိုင်း၊ စုတ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ရေးထားတာဗျာ၊

ဆရာကြီး ဦးဘဉာဏ်ထက်အရင် ဘိလပ်ကိုသွားခဲ့ရတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘဇော်တို့လဲ တော်တော့ဖြင့်တော်ပါ ရဲ့ဗျာ၊ ဦးဘဉာဏ်ကိုတော့ မှီလိမ့်မယ်မထင်ဘူးဗျ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။ ဦးဘဇော်ဘိလပ်မှာ တက်ခဲ့ရတဲ့ကျောင်းက ဆေးရောင်လေးရောင်ထဲ အသုံးပြုရတဲ့ ကျောင်းမျိုးမဟုတ်လား၊ ဆရာကြီး ဦးဘဉာဏ်ကတော့ သူတို့ဆီက အာအေလိုခေါ်တဲ့ တော်ဝင် ပန်းချီဆရာကြီးတွေရဲ့ လက်ရာကို မိတဲ့ လက်ရာမျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာ ဝါတာကာလာမှာတော့ ဆရာဆောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ အတော်ကလေးကို ထူးချွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ အိုင်ပီ”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပန်းချီဆရာကြီးများအကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဆေးရောင်များအကြောင်း၊ ရေးချက်များအကြောင်းစသည့် စုံထောက် တစ်ဦးနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သည့် ပန်းချီအနုပညာ အကြောင်းများ အား စိတ်ဝင်စားစွာပြောဆိုနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လုံးဝ နားလည်ခြင်း၊ စိတ် ဝင်စားခြင်းမရှိသော်လည်း “အင်း” “အင်း” ဟု တစ် အင်းထဲ အင်းလိုက်၍ လာခဲ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်သည် ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီးရေနွား၏ လက်ရာများ၊ အီတလီ ပန်းချီဆရာကြီး လီယို နာဒီဒါဗင်ချီ၏ လက်ရာများသာမက၊ မြန်မာ ပြည်ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၏ ပန်းချီဆရာကြီး ဆရာခြုံ၏ အကြောင်း၊ ကျောက်ခေတ်နံရံဆေးရေးပန်းချီများ၊ ပုဂံခေတ် နံရံဆေးရေးပန်းချီ ကားများအကြောင်း ကိုစိတ်ပါလက်ပါနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြနေလေ၏။ အကယ်၍သာ နားထောင်သည့်သူက ကျွန်ုပ် မဟုတ်ဘဲ၊ ပန်းချီ ဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ ပန်းချီလက်ရာ မှာ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းမည်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မူ ကီလီလမ်း လူသတ်မှုကိုသာလျှင် စိတ်စော လျက်ရှိပေရာ ဆား

ပုလင်းနှင်းမောင်၏ ပန်းချီကားများအကြောင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာ ဖြစ်၍ လာလေ့တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ဤလူကားလွန်စွာထူးဆန်းသော စိတ်နေသဘော ထားရှိသူပေတကားဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော လူသတ်မှုကိစ္စကို လုံးဝ မေ့လျော့ထား၍ လူသတ်မှုနှင့် လုံးဝသက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသော ပန်းချီပညာ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေ နိုင်ခြင်းမှာ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုတစ်မျိုးပေလောဟူ၍ ထင်မှတ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူပြောသမျှကို နားထောင်၍ အင်းလိုက်ကာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ် မောင်နှင်းမောင်လာသော ကားကလေးသည် ကီလီလမ်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

“အိုင်ဆေး ကိုယ်နှင်းမောင် ခင်ဗျားစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကီလီလမ်း လူသတ်မှုကိုလေ”

“ဘာမှ သိရသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြိုတင်ပြီးစဉ်းစားထားရင်အမှုလမ်းကြောင်း လွဲသွားနိုင်တယ်၊ အိုင်ဝီ၊ တကယ်တမ်းပြောရရင် ခန့်မှန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးကို စုံထောက်တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ မသုံးသင့်ဘူး၊ စုံထောက်ဟာ တွေးခေါ်စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ ဟာကွက်မရှိ အောင် တိကျနေဖို့လိုတယ်။”

“ဟောဒါ၊ ကီလီလမ်းပဲ ကိုနှင်းမောင်” ကျွန်ုပ်သည်ပြောပြောဆိုဆို ကျုံးကြီးလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရာမှ ကီလီလမ်းဘက်သို့ ချိုး၍ဝင်ခဲ့လေ၏။

“ကျုပ်အထင်တော့ ဟောဟိုခြံပဲမှတ်တယ်ဗျို့” ကျွန်ုပ်သည်ကားကို ချိုးကွေ့ပြီးနောက် လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်း

မောင်က ပြုံးလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကားမှန် အတွင်းမှတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ အိုင်ပီ၊ ကျုပ်တို့သွားရမယ့်နံပါတ်က (၄၈၄)ဆိုတော့ စုံကျတဲ့နံပါတ်ပဲ။ အခု အိုင်ပီပြတဲ့ဘက်က “မ” ဂဏန်းကျတဲ့ဘက်ကဖြစ်နေတယ်၊ ဟောဒီနံပါတ်ကိုကြည့်ပါလား၊ (၂၄၇)တဲ့” ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြသော ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှ အနီးဆုံးအိမ်နံပါတ်တစ်ခုကိုပြ၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒီဘက်အခြမ်းကို ကြည့်ရမယ် အိုင်ပီ၊ ဟောဟိုက လူသုံးလေးယောက်ရပ်နေတာတွေ့လား၊ ဈေးခြင်းတောင်းနဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လဲပါတယ်၊ အဲဒါဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဈေးကပြန်တဲ့မိန်းမပဲ၊စပ်စု ချင်တဲ့သဘောနဲ့ရပ်ပြီးကြည့်နေတာ၊ ကဲ ကျွန်တော်ဒီမှာဆင်းပြီးလမ်းလျှောက်လာခဲ့မယ်အိုင်ပီ၊ ဆက်ပြီးသွားပေတော့” ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ဆက်လက်၍ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပြောသည့်အတိုင်းပင် မိန်းမတစ်ယောက်အပါအဝင် လူလေးငါးဦးရပ်လျက်နေသောနေရာ၌ မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်ရာ ခြံအဝင်အဝတိုင်တွင် နံပါတ် ၄၈၄ ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းခြံတိုင် အုတ်တိုင်းကြီးအား ပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည်မှီ၍ ရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ကီလီလမ်းခြံအမှတ် ၄၈၄မှာအမြင်အားဖြင့်ပင် ကျိန်စာသင့်လျက်ရှိသော အဆောက်အအုံ ကြီးတစ်ခုနှင့်တူလှပေတော့၏။ လမ်းနှင့်ခပ်ကွာကွာဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံငါးခုအနက် တစ်ခုဖြစ်

လေ၏။ ၎င်းအဆောက်အအုံနှင့်ကပ်လျက် အဆောက်အအုံ နှစ်ခုမှာ လည်း လူသူ ကင်းမဲ့သောရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးများသာ ဖြစ်လေ၏။ ၎င်း နှင့်အနည်းငယ်လှမ်းသောတိုက်နှစ်လုံးမှာမူ ဂျူးလူမျိုးများ နေထိုင်ကြ သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကပင် သတိပြုမိ ခဲ့ဘူးလေ၏။

နံပါတ် ၄၈၄ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်လည်းကောင်း၊ မျက်စောင်းထိုးတွင်လည်းကောင်း၊ လူနေအိမ်များမရှိဘဲ မြူနီစပါယ်မှ လမ်းပြင်ရာတွင် အသုံးပြုသော ကတ္တရာပိုးအလွတ်များထားရာ ကွက်လပ်နှင့် ဘိလပ်ရှည်စက်တစ်ခုမှ ပုလင်းအလွတ်နှင့် သေတ္တာများ ထားရာ ဂိုဒေါင်တစ်ခုဖြစ် လေ၏။

ဆောက်ထားသောအိမ်ပုံစံမှာလည်း ဆီမီးပတ်ကားခေါ် အောက် ထပ်အား အုတ်များဖြင့် ဆောက်လုပ်၍ အပေါ်ပိုင်းအား ကျွန်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ကာ ရှေးဆန်ဆန် ဒေါင်းရင်၊ ခိုနန်း၊ စိန် တောင်စသော အချွန်အတက်များဖြင့် ဖြစ်လေရာ ရှေးဟောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခု နှင့်လည်း တူလှ တော့၏။ ခြံစည်းရိုးအားလူတစ်ရပ်နီးနီးရှိ အုတ် တံတိုင်းဖြင့် ကာရံပြီးလျှင် ၎င်းအုတ်တံတိုင်းပေါ်ကမှ သံချွန်များစိုက်ထူ ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင် အုတ်တိုင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေသော ပုလိပ်ကလေးက ရိုသေစွာဆလံပေး လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အုပ်စီထားသော လမ်းကလေး အတိုင်းလျှောက် သွားလေ၏။ အုတ်လမ်းကလေးမှာလည်း သွားလာခြင်းမရှိ လူနေခြင်းမ ရှိသော ကြောင့် ရေညှိများတက်နေသည့်အပြင် အုတ်ကြားမှထွက်၍ ပေါက်နေသော မြက်များမှာပင် ဘွတ် ဖိနပ်စီးထားလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ခြေမျက်စေ့များကိုပင်ကျော်လွန်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အုတ်လမ်းကလေးကိုဆုံး၍ အိမ်ပေါက်ဝသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ် မမျှော်လင့်သူတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အားဆီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟလို.....ဦးအောင်သင်း တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ကောမပါဘူးလား၊” ဟူ၍ ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်ရွှေသွား အောင်မြင့်က ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟ ဦးအောင်သင်းပါလား၊ ဘယ်မလဲခင်ဗျားလူ၊ ပါမလာဘူးလား၊” ရွှေသွားအောင်မြင့်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အိမ်အတွင်းမှ အင်စပိတ်တော် ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးကပါဆက်လက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက် လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားတို့ဘယ်တုန်းက ရောက်နေကြတာလဲ”

“အောင်မယ်လေး ဦးအောင်သင်းရယ် ခင်ဗျားက အခုမှအိပ်ရာကထ လာပြီး ကျုပ်တို့ကိုများ ဘယ်တုန်းကရောက်နေကြတာလဲလို့ မေးရ သေးတယ်၊ ကျုပ်တို့က မနက် (၆) နာရီလောက်ကတည်း က ရှပ်တဲဝပ် က လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်နေကြတာ”

“နေစမ်းပါဦးဗျ ဘုန်းကြီးလမ်းဂိတ်က ဖုန်းဆက်တာကို ခုနကမှ ကျုပ်ရခဲ့တာပဲ၊ မက်ဆေ့ ရရချင်း ရှပ်တဲဝပ်က ကျုပ်တို့ကိုလွှတ်လိုက် တာ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့က ကြိုပြီးရောက်နေရမှာ လဲ ဦးကိုကို လေး”

“ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဦးအောင်သင်း၊ ဘုန်းကြီးလမ်းဂိတ်က ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာစတီး ဝပ်ဆီ ကို အရင်ဆုံးအစီရင်ခံလိမ့်မယ် မစ္စတာစတီးဝပ်က တစ်ခါကျုပ်တို့မင်းကြီး ရှပ်တဲဝပ်ကို တယ်လီဖုန်း နဲ့ ပြောလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ရှပ်တဲဝပ်က ကျုပ်နဲ့ဦးကိုကိုလေးကို ဒီကို သွားကြည့်ဖို့လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ် လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ ဘုန်းကြီးလမ်း

ဂါတ်က ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို တရားဝင်အကြောင်းကြားတဲ့အခါ မှာ ခင်ဗျားတို့ကို ထပ်ပြီးလွှတ်လိုက်တာဖြစ်လိမ့်မယ်” ရွှေသွားအောင်မြင့်က သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်ုပ် အားပြောပြလေ၏။ ရွှေသွားအောင်မြင့်၏အကြောင်းပြချက်မှာ ဖြစ်နိုင်လောက်ပေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အခြားသောအကြောင်းတစ်ခုကိုလည်း စဉ်းစားမိသေး၏။ ရှုပ်တဲဝပ်သည် မျက်နှာဖြူပီပီ ရွှေသွားအောင်မြင့်၊ ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးအတွဲနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွဲအား လုပ်ငန်း၌ပြိုင်ဆိုင်စေလိုသော သဘောဖြင့်လည်းကောင်း၊ (Divide and Rule Policy) ခေါ် သွေးခွဲ၍အုပ်ချုပ်လိုသော ပရိယာယ်ဖြင့် လည်းကောင်း လူသတ်မှုတစ်ခုတည်းအား စုံထောက်လေးယောက်ကို လွှတ်၍ စုံစမ်းစေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်တွေးလက်စအကြောင်းအရာများကိုဖြတ်၍...

“ခင်ဗျားတို့ အလောင်းကို ကြည့်ပြီးပြီလား”

ကြည့်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ တရားခံကိုတောင်ဖမ်းခိုင်းလိုက်ပါပြီ” ဟု ရွှေသွားအောင်မြင့်က သူ၏နက်ကျောကျောအသားအရောင်နှင့် မည်သို့မျှ လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိသော ရွှေသွားဝင်းဝင်းများကို ဖြီး၍ပြရင်း ခပ်ကြွားကြွားကလေးပြောလိုက်လေ၏။

“တကယ်ပဲလား ကိုအောင်မြင့်”

“ခင်ဗျား မယုံဘူးလား၊ ဦးကိုကိုလေးကို မေးကြည့်ပါလား”

“မယုံမရှိတဲ့ဗျို့၊ ကိုအောင်မြင့်တို့က တကယ်မြန်တာ၊ ကျုပ်ဖြင့် အလောင်းကြီးကိုကြည့်နေ တုန်းရှိသေးတယ်၊ သူကဂါတ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးတရားခံကို ဖမ်းခိုင်းနေလေရဲ့ဗျာ”

ထိပ်ဖြူ ကိုကိုလေးသည် ရွှေသွားအောင်မြင့်၏ အပြုအမူကို ခပ်ချဉ်းချဉ်းရှိသည့်အလျောက် တကယ်ပြောခြင်း၌ ငေါ့ခြင်း၊ ထေ့ခြင်းစကား

များကိုညှပ်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ခတ် ဖက်ပြိုင်ဖက်များ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ဦးက တစ်ဦးထက်သာ၍ သွားမည်ကို ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါထက်ပင် ကြောက်လန့်ကြ၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တစ်ယောက် ကော မမြင်ပါလား၊” ဟု ရွှေ သွားအောင်မြင့်က ခြံအပြင်ဘက်သို့ မျက်စိ ကိုဝှေ့ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

“ပါပါတယ်....ဟိုနားမှာဆင်းပြီးနေခဲ့လေရဲ့”

“အမှုဖြစ်တာက ဒီမှာပဲ၊ ဟိုနားမှာဆင်းပြီးသူက ဘာကိုစုံစမ်းရမှာ လဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်လဲမပြောတတ်ဘူး၊ အမှုအတွက်လိုအပ်လို့ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒါတွေထား လိုက်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်လည်းအလောင်းကိုဝင်ပြီးကြ ည့်ချင်သေးတယ်”

“ကြည့်ပါဗျာ ကြည့်ပါ” ဟု နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ အိမ်တွင်းသို့ လိုက်၍ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်တွင်းသို့ဝင်လိုက်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ဆန်းကျယ်သောခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ သည် အခန်းမှာကျယ်ဝန်းသောလေးထောင့်အခန်းကြီးဖြစ်သည့်အပြင် အိမ်၌ရှိသင့် ရှိထိုက်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆို၍လည်း တစ်ခုမှမရှိ သည့်အတွက်ပို၍ ကျယ်ဝန်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။

နံရံများတွင် “ဝေါရီ” ခေါ် နံရံကပ်စက္ကူများကပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ နေရာအနှံ့အပြား၌ မှိုများ တက်လျက်ရှိနေသည့်အပြင် အချို့သောနေရာ များ၌စက္ကူများကွာ၍ ကျလျက်ရှိသောအိမ်၏အတွင်း ခန်းသည် အလွန်တရာပျက်စီးယိုယွင်းနိုင်လှတော့၏။ ထိုအခန်းကြီးနှင့်ဆက် လျက်တွင် တံခါးပေါက် တစ်ခုရှိရာ ထိုတံခါးပေါက်မှသွားလျှင် ယခင်

က ထမင်းစားခန်းအဖြစ်သို့အသုံးပြုခဲ့ပုံရသော အခန်း တစ်ခုသို့ရောက်သွားပေမည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိလျက်ရှိသော အခန်းမှာ တစ်ခါက ဧည့်ခန်းဖြစ်ဟန်တူ သော်လည်း ယခုအခါ တစ်ခန်းလုံး၌ဖုန်များ ဒုတိယလျက်ရှိပြီးလျှင် အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် ညစ်ထေး ထေးမွဲခြောက်ခြောက် နိုင်လှတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်အခန်းကြီးအား အသေးစိပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“အလောင်းက ဘယ်မှာလဲ” ဟု သူတို့နှစ်ဦးအားမေးလိုက်မိလေ၏။

“ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာဗျ၊ လာလေဗျ၊ သွားကြည့်ရအောင်” ဟုရွှေသွားအောင်မြင့်က ပြောပြော ဆိုဆို ခြေကိုစ၍ လှမ်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူနှင့်အတူအခြားသောအခန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် အလောင်းရှိရာထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေလှမ်းများတုန်ခန်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် လွန်စွာအံ့သြမိကြလေ၏။ ဗြိတိန်ခန့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် အလောင်းနှစ်လောင်း၏ဘေးမှ ပက်လက်လှန်လဲလျောင်းနေသူ၏ ပါးစပ်တွင်တော့ရုံမျှ တော့၍ထားသော ရေခဲတောင်တံဆိပ်စီးကရက်မှ မီးခိုးမျှင်ကလေးသည် မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ဖြောင့် တန်းစွာ အူ၍တက်နေသည်ဖြစ်ရာ အလောင်းနှစ်လောင်းဟူသောစိတ်ထင်မှုကိုဖျောက်၍ စီးကရက်နှင့် ပက်လက်လှန်၍နေသူအား သေသေချာချာကြည့်မိလေရာ လမ်းထိပ်နားတွင် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ကျန် ရစ်ခဲ့သောကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဖြစ်နေကြောင်းကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရ တော့၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင်မဟုတ်ပေ၊ ရွှေသွားအောင်မြင့်နှင့် ထိပ်ဖြူ ကိုကိုလေးတို့လည်း ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ကိုကြည့်ကာ လွန်စွာအံ့အားသင့်လျက်ရှိကြလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အသက်ကိုပင်ရှူရှိုက်သည်ဟု မထင်ရဘဲ တကယ့်ကိုအသေ ကောင်ကြီးပမာ စန့်စန့်ကြီးရှိနေသည့်အပြင် တစ်စုံတစ်ခုအား လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသည့်အခါ၌ ၎င်းအနေနှင့် ပြုလုပ်မြဲအတိုင်း မျက်ခုံးနှစ်ခုအား ထိဆက်လုနီးပါးတိုင်အောင် နဖူးကြောများကို တွန့်၍ မျက်စိအား ခပ်မှေးမှေးလေး ပြုလုပ်ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အတွေးအားအနှောင့်အယှက်မပြု လုပ်လိုသဖြင့် ရောက်သည့်နေရာ၌ပင် ရပ်လျက်နေ၏။

ရွှေသွားအောင်မြင့်တို့နှစ်ဦးသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အားမေးငေါ့၍ တစ်ဦး၏မျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကာ ပြုံး၍ပြောသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့်တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ၎င်းတို့၏ပြုံးခြင်း၌ “အပိုအလုပ်တွေပါ” ဟူသော ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လိုသည့်အဓိပ္ပါယ်များရှိကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် နားလည်လိုက်မိပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ထံမှခွာ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိ လျက်ရှိသော အလောင်းကြီးဆီသို့ရောက်၍ သွားပြန်လေ၏။ မျက်စိများမှာ အဆမတန်ပြူးကျယ် လျက်ရှိပြီးလျှင် လျှာမှာလည်းထွက်၍နေလေ၏။ မျက်နှာကြီးမှာလည်း အရောင်အသွေးကင်းမဲ့ကာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီး ဖြစ်နေပြီးလျှင် မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ငေးစိုက်၍ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။ ထိုသူ၏ အသက်မှာ ၃၅ မှ ၄၀ အတွင်းခန့်လောက်သာရှိမည်ဖြစ်၏ အရပ်အမောင်းမှာလည်း မနိမ့်မမြင့်ရှိလေ၏။ ပခုံးရင်အုပ်စသည့်တို့မှာလည်း ခပ်ကားကားခပ်ကျယ်ကျယ် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ခဲ့သော လူသတ်သမားမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူဗလံကလေး မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အတတ်ပြောနိုင်ပါသည်။

သူသည် အယ်ပတ်ကား ပိုးတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ပန်းရောင်များသော ပိုးစစ် ချိပ်လုံချည်၊ ကျနစွာ တိုက် ချွတ်ထားသော ပေတင်ရှူအကောင်းစားနှင့် ရွန်ဆွန်ကုမ္ပဏီမှ ရောင်းချလေ့ရှိသော ၁၄ကာရက် ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်သည့် ရွှေစီးကရက်ဗူးကလေးတစ်ခုလည်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျလျက်ရှိပေရာ အဝတ် အစားဝတ်ရာ၌ လွန်စွာအထက်တန်းကျသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဘက်ကိုဆန့် ကား၍ တင်းကျပ်စွာဆုပ်ထား၏။ ခြေထောက်များလည်း တွန့်လိမ် လျက်ရှိကြလေ၏။ အသက်မသေမီ၌ ဒုက္ခေဝဒနာပေါင်းများစွာကို စုပေါင်း၍ ခံစားသွားရရှာကြောင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ပုလိပ်အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် သေဆုံးခြင်း၊ အမျိုးမျိုးဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြ သော လူသေအလောင်းများစွာကို တွေ့မြင်ခဲ့ဘူးရာ ဤအလောင်း၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ပုံစံနှင့် နှိုင်းစာ လိုက်ပါမူ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှသော အလောင်းတို့မှာ ရိုးရိုးတန်းတန်းအိပ်နေကြသကဲ့သို့သာ ရှိလိမ့် မည် ဖြစ်၏။

ဤအဖြစ်အပျက်လောက် ကြက်သီးထဖွယ်ရာကောင်းသော အလောင်းမျိုးကို ကျွန်ုပ်၏တစ် သက်တာ၌ တွေ့ရခဲ့လှတော့၏။ သေဆုံးသူလည်း ရုပ်ရည်မှာ နဖူးခြုံငုံခြုံငုံ၊ နှာခေါင်းမှလည်း ပုတိုတို ချပ်ပြားပြားရှိရာ လွန်စွာအကြည့်ရဆိုးလှတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းကိုကြည့်၍ ကြက်သီး ထနေ စဉ်ပင် အသေကောင်ကဲ့သို့ လဲ၍နေသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော သဲလွန်စ ကို အပိုင်တွေးတောမိသောမျက်နှာထားဖြင့် ထ၍လာလေတော့၏။

“ဘယ်ကနေဘယ်လို အထဲကိုရောက်နေတာလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ရွှေသွားအောင်မြင့်ကနုတ် ဆက်လိုက်လေ၏။

“လူသတ်သမားဝင်လာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်းဝင်လာခဲ့တာလေ”

“လူသတ်သမားဝင်လာခဲ့တဲ့လမ်းကို သိရှိနဲ့တော့ အမှုက ပေါ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုနှင်းမောင်၊ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ဘယ်လိုများ ကောက်ချက်ချပြီးပြီလဲ” ရွှေသွားအောင်မြင့်ကင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် အား စမ်းလိုသောသဘောဖြင့် တီးခေါက်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အရင် ရောက်နှင့်နေကြတာပဲ၊ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ တော် တော်ကလေး စဉ်းစားပြီးရောပေါ့”

“စဉ်းစားပြီးရုံဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဆိုရင် တရားခံကိုတောင်ဖမ်း ခိုင်းလိုက်ပြီပဲ၊ ဒီအမှုမှာတော့ ကိုနှင်းမောင်ကို နှာတစ်ဖျားထဲနဲ့အနိုင်ယူ ရမှာပဲ....ဟဲ...ဟဲ”

“တကယ့် တရားခံအစစ်ကိုဖမ်းခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဦး အောင်မြင့်ကို ချီးမွမ်းရမှာ အမှန် ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်ဒီအမှုက ဒါလောက် လွယ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ထားပါတော့လေ အလောင်းမှာ ပစ္စည်း တွေ ရှာပြီးပြီလား ကြည့်ပါရစေဗျာ”

“ရှာပြီးပါပြီဗျာ၊ ဟောဒီမှာ လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ ထုပ်ထားပါတယ်” ဟုဆို ကာ အနီးရှိစားပွဲခုံပေါ်သို့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပစ်၍ တင်ပေးလိုက် လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အလောင်းဘေးမှ ရွှေစီးက ရက် ဘူးလေးကိုပါ ကောက်ယူ၍ စားပွဲခုံပေါ်သို့သွားရောက်ကာ အထုပ်ကို ဖြေနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏အနီးသို့သွားရောက်ကာ ကြည့်ရှုမိ လေ၏။

“ထုပ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါက ရိုးကုမ္ပဏီက ဝယ်တဲ့ဒိုင်းမွန်းတံဆိပ် ပိုးလက်ကိုင်ပုဝါပဲ” ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အထုပ်ကို ဖြေ၍ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့် ရှုလေ၏။

ရိုးလက် ရွှေနာရီတစ်လုံး၊

သားရေပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခုအတွင်း၌ ငွေ ၄၀၀နှင့် အကြွေအချို့၊

ပိတုံးတံဆိပ် ဖဲထုပ်မှ ပိတုံးပေါ်တွင်ဂျီကာ စီးလျက်ပုံပါရှိသော
ဂျီကာ ဖဲသုံးချပ်၊

**လမင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မတွေ
ပေါ်လိမ့်မယ်၊ ၅ ရက်နေ့ကို သတိထား၊ ရှအောင်
ကြိုးစား၊ လာခဲ့မယ်၊ သေချာတယ်။**

အက်ဖ-အယ်-တီ

စာရွက်အလွတ်နှစ်ခုပေါ်မှ ကုန်ကြွေးစားရင်းနှစ်စောင်၊ ၎င်းစာများ
မှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ငွေအ ပေးအယူလုပ်သောစာများဖြစ်လေ၏။

အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ၆၅ ဟု ထွင်းထားသော တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိရွှေ
လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်းလက်စွပ်အား သေချာစွာကြည့်ပြီး
နောက် ‘ခင်ဗျားတို့ ဒီလက် စွပ်ကို သေဆုံးသူရဲ့ ညာဘက်လက်က ဖြုတ်
ယူခဲ့တာမဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ ရွှေသွားအောင် မြင့်မှာ ခပ်
ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်၍ ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်
သော်လည်း မည်သည့်လက် ကဖြုတ်ယူမိကြောင်းကို မှတ်မိခြင်း မရှိ
တော့ပေ။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနှင်းမောင်၊ ညာဘက်လက်က ကိုအောင်မြင့်ဖြုတ်
ယူခဲ့တာကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်” ဟု ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးက ကြားမှ
ဖြတ်၍အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ပစ္စည်းတစ်ခု ကျန်ရဦးမယ်”

“မကျန်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ရွှေစီးကရက် ဘူးကလေးတောင်မှ ဦးကိုကို လေးက သူကြည့်ချင်သေး တယ်ဆိုလို့ အလောင်းဘေးမှာချထားခဲ့တာ၊ အလောင်းမှာတော့ ရှာစရာပစ္စည်း မကျန်တော့ပါဘူး၊”

“ဟောဒီမှာ ကြည့်” ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အလောင်း၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီတို့ကို ဖယ်ရှားကာ လက်မောင်း ရင်းသို့ စမ်းသပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုအားဆောင့်၍ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ပစ်တင်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအရာမှာခေါ်တောကုလား များလက်မောင်း၌ တွေ့ရ တတ်သော လေးဒေါင့်သဏ္ဌာန်လက်ဖွဲ့ကျွတ် ကလေးတစ်ခုဖြစ်လေ၏။ ၎င်းပစ္စည်းအား ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် ကျုပ်၏တစ်ဘက်၌ ဆယ့်နှစ်ရာသီကွက် ဆန်ဆန် ပုံစံတစ်ခုပါရှိ လေ၏။

ရွှေသွားအောင်မြင့်ရော ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးပါ မျက်လုံးပြူး၍ သွား ကြလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဆက်လက်၍ အထုပ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုပြန်လေ၏။

“ပတ်ကာ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း”

“ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်၊ နာမည်မှာ ဂဏိတဟုရေးထား လေ၏။ ပိုးလက်ကိုင်ပုဝါ ၏ ထောင့်၌လည်း G.N.T ဟုပိုးချည်အနီဖြင့် အတိုကောက်ရေးထိုးထားသည်ဖြစ်ရာ သေဆုံးသူမှာ “ဂဏိတ” ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံလှပေသည်။ ဆက်လက်၍ကြည့်ရှုပြန်ရာ...

(လိပ်စာတပ်ထားခြင်း မရှိသော စာအိတ်အလွတ်တစ်လုံးအတွင်း၌ စာတစ်စောင်ပါရှိလေ၏။ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထား၍ မြန်မာဘာသာသို့ အနီးစပ်ဆုံး ပြန်ဆိုလျှင် အောက်ပါ အတိုင်းရရှိ လေ၏။)

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အထက်ပါစာကို အခေါက်နှစ်ဆယ် ထက်မနည်း ဖတ်ရှုပြီး နောက်....”

“ဒီအမှုဟာ ကျွန်တော်ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးနက်နေတယ်၊ ရှုပ်လည်းရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ တရားခံကိုမိဖို့ရာ မလွယ်လှဘူး”

“ကိုနှင်းမောင် အတွေးခေါင်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ခေါင်မယ်ဆိုရင်လဲ ခေါင်စရာပါပဲ၊ မင်းကြီးက အားကိုးတကြီးနဲ့ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒီအမှုကို အမြန်ဆုံးပေါ်စေချင်တဲစိတ်က ရှေ့သိပ်ပြီး စောနေလေတော့ ရုန်းပြီးသွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရွှေသွားအောင်မြင့်သည် ခန့်သလိုလို၊ နှိပ်သလိုလိုစကားမျိုးဖြင့်ပြောလိုက်သော်လည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြား၍ ခံစားရခြင်းမရှိဘဲ တစ်စုံတစ်ခုအားအလေးအနက် စဉ်းစားသကဲ့သို့ စီးကရက်ကိုသောက်ရင်းငြိမ်သက်၍နေလေ၏။

“ကျုပ်တောင် တရားခံကို စဉ်းစားလို့ ရပြီဟာပဲဗျာ၊ တရားခံကိုတောင် ဖမ်းခိုင်းလိုက်ပြီဗျ”

“ခင်ဗျား ဖမ်းခိုင်းလိုက်တဲ့ တရားခံဆိုတာ ဟိုလန်ဒီယာပင်မင်းဆိုင်က စာရေးမဟုတ်လား၊” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရွှေသွားအောင်မြင့်အား မျက်နှာကိုသေသေချာချာကြည့်၍မေးလိုက်ရာ ရွှေသွားအောင်မြင့်သည် အံ့သြလွန်း၍ ပါးစပ်များပင်ဟ၍သွားပြီးလျှင်...

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အလွန်ကောင်းသောပျက်လုံးတစ်ခုအား ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ရာ ရွှေသွားအောင်မြင့်မှာ အနေအထိုင်ရ ခက်၍သွားလေ၏။

“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ အသတ်ခံရတဲ့အနားမှ ပစ္စည်းတွေ၊ နာမည်တွေ ကို တရားခံရဲ့နာမည် တရားခံရဲ့ပစ္စည်းလို့ ချည်း အသေမှတ်ထားကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြိုးစင်တက် သွားရတဲ့လူတွေ၊ ထောင်တို့ကျွန်းတို့ကျသွားရတဲ့ လူတွေဟာ မနည်း တော့ဘူး၊ ဒီလို သာဆက်ပြီး လုပ်နေရင်တော့ ခင်ဗျားတို့သေရင် အဝီစိ ကို ရောက်လိမ့်မယ်”

ရွှေသွားအောင်မြင့်၏ ညိုပုပ်ပုပ်မျက်နှာမှာ ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ် ခြင်းကြောင့် ရဲခနဲဖြစ်၍ သွား လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး မျက်စိရှန်သွားကြတာကိုး၊ ကျုပ်တွေပြီဗျ၊ ကျုပ် တွေ့တဲ့ အချက်ဟာ တကယ့်ကိုအရေးကြီးတဲ့အချက်ပဲ၊ ဟောဒီမှာလာ ပြီးကြည့်ကြ” ထိပ်ဖြူကိုကိုသည် လွန်စွာဝမ်းမြောက် လှသော အသံ ဖြစ်လာ၍ ပြောလေ၏။ ၎င်း၏ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ ရွှေသွားအောင်မြင့် မ တွေ့မြင်ခဲ့သော အချက်အား တွေ့ရှိနိုင်ခဲ့သဖြင့် အူမြူးလျက်နေလေ၏။

“လာကြစမ်းပါဦး၊ ကြည့်ကြစမ်းပါဗျ” သူသည် အခန်းတွင်းမှမီးဖို ဘက်သို့သွားသော ပေါင်းကူးလမ်း၏ နံရံသို့ခေါ်သွားပြီးလျှင် မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ မြှောက်ပြရင်း...

“ဟိုမှာကြည့်ကြစမ်း”

သူသည် ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။ ထိုပေါင်းကူး လမ်း၌မူ စက္ကူများ ကပ်ထားခြင်း မရှိပါ။ ပကတိ အုတ်နံရံပေါ်၌ ထုံးဖြူ များ သုတ်ထား၏ ထိုဖြူဖွေးသော နံရံပေါ်တွင် သွေးဖြင့်ပီသစွာ ရေထား သော (ဖဲလင်) ဂျပန်စာလိုလို၊ တရုတ်စာလို စာ လုံးနီကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ ရလေ၏။

“အဲဒါခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုယူဆကြမလဲ” ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးသည်

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား ဂုဏ် ယူစွာဖြင့်မေးလိုက်လေ၏။

“အလောင်းနဲ့လဲ ဝေးနေပြန် ဒီနေရာက မှောင်လဲမှောင်နေပြန်ဆို တော့ ဒီနေရာကိုကြည့်ဖို့ ဘယ်သူမှမစဉ်းစားမိကြဘူး၊ လူသတ်သမား ဟာ သူ့ရဲ့သွေးနဲ့ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်ပါ လား သွေး တွေစီးကျနေတယ်၊ ဒီနေရာမှာ သူကဘာဖြစ်လို့ ရေးခဲ့တာလဲသိလား၊ ဟောဟို မီးဖိုဟောင်းပေါ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဖယောင်းတိုင်တွေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ဖယောင်း တိုင် ထွန်းထားသော ဒီနေရာမှာ လင်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာရေးခဲ့တာ”

“ဒါကို တွေ့ရလို့ အမှုမှာ ဘာများအကြောင်းထူးမှာမို့လဲ”

ရွှေသွားအောင်မြင့်က မကျေနပ်သဖြင့် ထိပ်ဖြူကိုကိုလေးအားမေး လိုက်လေ၏။

“ထူးပြီလားဗျာ၊ တရုတ်စာလုံးဆိုကတည်းကတည်းက ကျုပ်တို့ဟာ တရားခံကို မြန်မာထဲမှာ ရှာဖို့မလိုတော့ဘူး၊ တရုတ်ထဲမှာပဲ ရှာရလိမ့် မယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီတရုတ်စာလုံးကို ကျုပ်ကူးပြီးယူ သွားမယ်၊ စီအိုင် ဒီကျတော့ တရုတ်ဘာသာပြန်ဌာနကို ဖတ်ခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အတတ်သိရမှာပေါ့”

ထိပ်ဖြူ၏စကားကို ရွှေသွားက မခိုးမခန့်ပြီးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ကိုအောင်မြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ပြောတာမယုံဘူးလား၊ ကျုပ် စကားကို သေသေချာ ချာမှတ်ထား၊ ဒီအမှုပေါ်လာတဲ့အခါကျရင် တရုတ်တစ်ယောက်ဟာ တနည်းနည်းပတ်သက်နေတယ် ဆိုတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကရော ကျုပ်ပြောတာ လက်မခံ ဘူးလား၊ ကျုပ်ပြော တာမှန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဒီစာလုံးကို ခင်ဗျားရှာပြီးတွေ့တာကိုတော့ ချီးမွမ်းရမှာပါပဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အမှုအ ခင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက်ရေးခဲ့ တယ်ဆိုတာကိုလည်း လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လေ့လာ စစ်ဆေးမှုဟာ မပြီးဆုံးသေးတဲ့အတွက် ဒီအခန်းကို မစစ်ဆေးရသေးပါ ဘူး၊ အခုတော့တစ် လက်စတည်းနဲ့ သေသေချာချာစစ်ဆေးပါတော့ မယ်”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စာလုံးများကို သေချာစွာကြည့်လေ့၏ မော်၍ကြည့်လိုက်၊ ခွာ ၍ကြည့်လိုက်နှင့် စိန်ပွဲစားသည် စိန်ကိုကြည့်ဘိ သည့်အလား ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုမှတဖန် ကြမ်းပြင် အားလေးဘက် ထောက်၍ကြည့်ရှုပြန်၏။ တစ်နေရာ၌ဆေးလိပ်ပြာအနည်းငယ်ကိုတွေ့ ရာ စာအိတ် အလွတ်တစ်လုံးဖြင့်ကော်၍ထည့်လေ၏။ သူသည် လုပ်ငန်း၌စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုပင် မေ့လျော့သွားလေ၏။ တစ်ခါတရံ၌ တောက်ခေါက်လိုက်၊ တစ်ခါတရံ၌ ပြုံးလိုက်နှင့် ပေါင်းကူ လမ်း ကလေးတစ်လျှောက်၌ လွန်စွာအနံ့ခံကောင်းသော အမဲလိုက် ခွေးအလား ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံများကို ကြည့်ရှုပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အ ကြာတွင် လေးဘက်ထောက်၍ နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်..

“ဒီအမှုဟာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သိပ်ပြီးမလွယ်လှပေဘူး”

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ” ထိုသူနှစ် ယောက် တစ်ပြိုင်နက်မေးမြန်း လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှမှည့်ကလေးနှင့် ပြုံးလိုက်လျှင် လွန်စွာကြည့်ကောင်းလှသော အပြုံးဖြစ်စေကာ ဆား ပုလင်းနှင်းမောင်က....

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့ထားတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ကြ ပါ၊ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ လူသတ်မှုဖြစ်တာတော့

အမှန်ပဲ၊ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီးတဲ့အထိ ဒီအခန်းထဲမှာ မိန်းမ တစ်ယောက် ပါရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်သတ်တဲ့လူကတော့ အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ကိုလွယ်ပြီး ထားလေ့ရှိတယ်၊ အမျိုးသမီးက တော့ အသတ်ခံရတဲ့လူနဲ့ အတူလာခဲ့ကြတာ၊ အကျအနုတ်စားပြီးလာခဲ့တာပဲ၊ လူသတ်သမားက တော့ နောက်ဖေးလမ်းကြားကလာတာ၊ သတ်ပြီးတော့မှ လူသတ်သမား နဲ့ အမျိုးသမီးက အတူတူ ထွက်သွားကြတာ”

ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဦးကိုကိုလေးတို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ စကားအား မယုံကြည်သော အမူအရာဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ဒီလူ အသတ်ခံရတာဆိုရင် သူ့ကိုဘယ်လိုသတ်သွားတာလဲ ကိုနှင်း မောင်” ဦးကိုကိုလေး က မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ကော ဘယ်လိုသတ်သွားတယ်လို့ထင်သလဲ” ဟုဆား ပုလင်းနှင်းမောင်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံးက “လည်ပင်းညှစ်ပြီး သတ်သွားတာပေါ့၊ မျက်လုံးလဲ ပြူးလို့၊ လျှာလဲ ထွက် လို့” ဟု ပြိုင်တူ ဖြေဆိုကြလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ပြောသလို လည်ပင်းညှစ်ပြီးသတ်သွားတယ်ဆိုရင် လည်ပင်းမှာ လက်နဲ့တအား ညှစ်ထားတဲ့အတွက် အညိုအမည်းစွဲနေမှာ ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တစ်ခုခုတွေ့ရမှာ။ အခုအလောင်း ရဲ့ လည်ပင်းမှာ အဲဒါမျိုးတွေ့ရဲ့လား”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုများ သတ်သွားတာလဲ” ဟု ဦးကိုကိုလေးက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ငယ်ပါကို ထုပြီးသတ်သွားတာဗျ၊ ဟောဒီမှာ လာပြီးကြည့်ကြ”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်အလောင်း၏ ပုဆိုးစအား အောက်မှနေ၍ ဆွဲလှန် ကာ ပြလိုက်ရာ အားလုံးမျက်လုံးပြူး၍ သွားကြ လေတော့၏။ ကပ္ပာယ်အိတ်တစ်ခုလုံးမှာ တစ်စုံတစ် ခုသော လက်နက် ဖြင့် ထုရိုက်သွားသဖြင့် စေ့စေ့ညက်ညက် ကျေ၍နေလေတော့၏။ ပြီး လျှင်ဆားပုလင်း နှင်း မောင်ကဆက်၍...

“ဒီကိစ္စကို စပြီးတွေ့ရှိတဲ့ ပုလိပ်သားရဲ့ လိပ်စာကိုသိချင်ပါတယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးအောင်မြင့် က ၎င်း၏မှတ်စုကိုလှန်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်သား၏အမည်မှာ တင်ရွှေဟုဖြစ်ပြီး ၎င်း၏လိပ်စာမှာ ကောက်ရိုး ဆိပ်၊ ပုသိမ်ညွန့်ဟု ဖော်ပြထားလေ၏။

“အခုအချိန်မှာ သူဟာ ညက ပတ္တရောင်ကျတဲ့အတွက် နားခွင့်ပေး ထားတယ်ဗျ၊ တွေ့ချင်ရင် တော့ သူ့အိမ်ကို လိုက်ပြီးသွားရလိမ့်မယ်” ဟု ဦးအောင်မြင့်က ပြောလေ၏။

“အလောင်းကိုတော့ ရင်ခွဲရုံကို သယ်သွားနိုင်ပါပြီ အိုင်ပီ”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အားပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြံဝတွင် စောင့်လျက်ရှိသော ပုလိပ်ကလေးအား ဆေးရုံကြီးသို့နီးရာ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ရာ မကြာမီ၌ ပင် ဆေးရုံ ကား ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် လူနာတင်သောကတ်တစ်ခုနှင့် ကုလား လေးယောက်ဆင်း၍ လာကြလေ၏။ ကုလားများသည် ကျွန်ုပ်၏အမိန့် အရ အလောင်းကိုမ၍တင်လိုက်ရာ အလောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာ မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းတစ်ခုထွက်၍ ကျလာလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပစ္စည်းကို ကောက်ယူ၍ လက်ဝါး ပေါ်၌ တင်၍ကြည့်ရာ မဟူရာ ကျောက်ဖြင့်ဆက်စပ်၍ ပြုလုပ်ထား သော ကြောင်နက်ရုပ်သဏ္ဌာန် လည်ဆွဲကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ နေလေ၏။

ကြောင်၏ မျက်လုံးနေရာ၌လည်း လွန်စွာအရည်အသွေးကောင်းလှသော စိန်နှစ်လုံးတပ်ဆင်ထားရာ လွန်စွာကြည့်၍ ကောင်းလှသော လည်ဆွဲကလေးတစ်ခု ဖြစ်၍နေလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် လည်ဆွဲအိတ်ကလေးအား သေချာစွာကိုင်၍ ကြည့်ပြီး နောက်ကွယ် အင်္ကျီအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ကိုနောက်တစ်ချက်ထပ်ပြီးပြောဦးမယ်၊ တရုတ်စာကို တွေ့တာနဲ့ တရားခံဟာ တရုတ်ဖြစ်ရမယ်လို့ယူဆလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မာမှ တကယ့်ကို ဆွေဆက်မျိုးဆက်ကြီးမားလှတဲ့ မြန်မာဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားဖို့ ကျန်နေတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက ပီတုံး တံဆိပ်ဂျီကာ ဖဲသုံးချပ်ဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ....”

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ သေဆုံးသူဟာ မသေမီ အထိပိုကာ ဝိုင်းမှာ ဖဲကစားနေတယ်၊ အဲဒီမှာ ဂျီကာသုံးချပ်ကိုခိုးယူပြီး ကစားခဲ့တယ်” ဟု ဦးအောင်မြင့်က ဖြေလိုက်လေ၏။

“ရန်ကုန်မြို့မှာရှိသမျှ ကလပ်တွေမှာ ပိုကာဒေါင်းရင် ဂျီကာဟာ နှစ်ကောင်ပဲသုံးလေ့ရှိတယ်၊ ဖဲကစားတုန်း ခိုးခဲ့လို့ရှိရင် ဂျီကာနှစ်ကောင်ပဲ ခိုးထားရမှာပေါ့၊ ဘာကြောင့် သုံးကောင်ဖြစ်နေရတာ လဲ၊ ပြီးတော့ လမင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မတွေပေါ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားဝှက်နဲ့ ရေးထားတဲ့ စာကို လဲ ဖော်ဖို့လိုမယ်၊ ပြီးတော့ ကုန်ကြွေးတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကြွေးစာရင်းမှာပါတဲ့ စာတွေကတော့ ဟောဒီမှာပြန် ကြည့်ကြဦးဟုဆိုကာ သေသူထံမှ သိမ်းဆည်းထားသော ကြွေးစာရင်းစာရွက်နှစ် ရွက် ကိုဖြန့်၍ ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ဖတ်ကြည့်ရာ...”

(ဦးဗိုလ် လက်ဖက်ခြောက်ဖိုး ၆၀၊ ဦးနန်း ဆီ လေးပုံး ၈၈၊ ကိုဝေ မြေပဲ ၅၀၊ ကိုရန် ၄၀၊ ကိုကုန် ၇၅၊ ကိုလှမောင် ၈၀၊ ကိုကို ၃၀၊ ကိုသတ်

၁၀၀၊ ဦးသွားနှင့်သား ကိုတယ် ၂၀၀၊ ဖိုးသ ၁၀၀၊ ဦးတိနှင့် မထား ၄၀၊
ကိုလတ်နှင့် မဦး ၃၀၀၊ ကိုအောင်နှင့် ကိုလုပ် ၁၀၀၊ ကိုစောမလှ သမီးမ
နွယ် ၁၂၅၊ ဒေါ်မ ကိုသေ ကိုဘူး၄၅၀၊)

“အက်ဖ် အယ် တီ”

ဟူ၍ဖြစ်၏။ ကုန်သည်တိုင်း၌ တွေ့ရတတ်သော ကုန်ကြွေးစာရင်း
များဖြစ်လေ၏။ နယ်တွင်ရှိသော ကိုယ်စားလှယ်က သေဆုံးသူထံ ပေးပို့
ခဲ့သော စာရင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

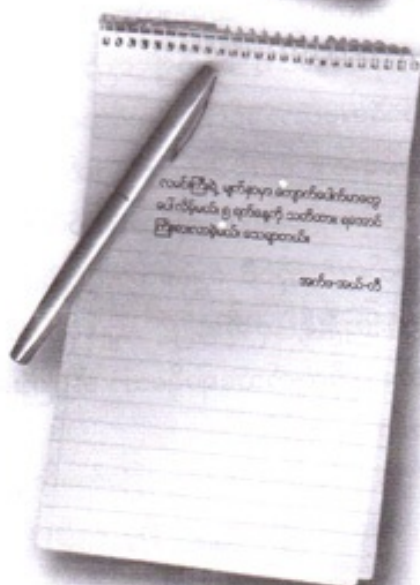
ကိုယ်စားလှယ်၏ နာမည်မှာ အက်ဖ် အယ်လ်တီဟု အတိုကောက်
ရေးသားထားသဖြင့် မြန်မာ တစ်ဦး၏ နာမည်မဟုတ်ဘဲ တရုတ်
သို့မဟုတ် ကုလားတစ်ဦးဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ...

အဲဒီတော့ ဒီအမှုဟာ ခင်ဗျားတို့ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမ
ယ့် တစ်တော့ ပေးခဲ့မယ်၊ လူသတ်သမား နာမည်က ဗိုလ်နန်းဝေတဲ့ သေ
တဲ့လူနဲ့ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ စောလှနွယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကဲ အိုင်
ဝီ ကျွန်တော်တို့လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ သွားကြဦးစို့” ဟုဆိုသ
ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ ထိုကျက်သရေမရှိ
သော အိမ်ကြီးမှ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာခဲ့လေ တော့သတည်း။

*

ပုလိပ်ကလေး မောင်တင်ရွှေထံမှ သဲလွန်စ

လယ်မြို့ရှိ မျက်နှာပျား အတွက်ပေါက်ကစဉ်
ပေါက်နှုန်း ၅ မျက်နှာကို သတ်ထား၊ မျက်နှာ
ပြုံးစရာလေးပါး သေချာတယ်။

အင်္ဂါ-အယ်-ဂီ

နံပါတ် ၄၈၄ ကီလီလမ်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ထွက်လာခဲ့သော အခါ၌ နေ့ခင်း တစ်နာရီပင်ထိုးပေပြီ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကြေးနန်းရုံး နား၌ကျွန်ုပ်အား ခေတ္တရပ်စေပြီးလျှင် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ရိုက် ကြားပြီးနောက် ဦးအောင်မြင့်ထံမှ ရရှိသော ပုလိပ်ကလေးမောင်တင် ရွှေ၏ အိမ်ရှိရာ လိပ်စာသို့ မောင်းနှင်ရန်ပြောဆို၏။

“အိုင်ဝီ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေဆက်ပြီး လုပ် စရာတွေ အများကြီးကျန် သေးတယ်”

“ဒီမှာ အိုင်ဆေးကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ လုံးဝကိုညာဏ်မမီ အောင် ဖြစ်နေပြီဗျာ။ လူသတ်သမားနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဟိုလူတွေ ကို ပြောခဲ့တာဟာ မှန်းဆပြီးပြောခဲ့တာတွေမဟုတ်လား။”

ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အနေနှင့် ထိုနှစ်ယောက်အပေါ်၌ ဟိတ်သုံးလိုသည့် သဘောနှင့်ပြောခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်၍မေးကြည့်မိ လေ၏။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ စုံထောက်တစ်ယောက် အနေနဲ့ မှန်းဆတယ်ဆိုတာ မလုပ်သင့်ဘူး၊ တကယ့်ကို တိကျရလိမ့် မယ်၊ အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေဟာလည်း အမှန်တွေ ချညှပ်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူသတ်သမား နေရာကဝင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ဒီအိမ်ကြီး ရှေ့ကဝင်ဖို့ရာထက် လူသတ်သမားဟာ နောက်ဖက် က ဝင်ဖို့များတယ်၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီနားကအိမ်တွေဟာ ခြံစည်းရိုးအမြင့်ကြီးတွေမဟုတ်လား၊ ကျော်ပြီးတက်နေမယ်ဆိုရင် လူ မြင်မယ်၊ ဒီတော့ နောက်ဘက်ကနေဝင်ဖို့များတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ် ဒါကြောင့် လမ်းထိပ်မှာ ဆင်းနေခဲ့ပြီး ခြံဝင်းထဲကို နောက်ဘက်က

နေကျော်ပြီးတက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ လူသတ်သမားဟာ လည်း နောက်ဘက်က တက်လာခဲ့တာကိုး၊ ခြံစည်းရိုး အုတ်ထရံမှာ သူ့ရဲ့ခြေရာတွေ ထင်နေခဲ့တာကို တွေ့ ခဲ့ရတယ် လူသတ်သမားဟာ အိမ်ထဲရောက်မှ တံခါးကိုလက်နဲ့တစ်ခုနဲ့ ကလန့်ပြီးဖွင့်ဝင်ခဲ့တယ်။ အထဲကို ရောက်တော့မှ အသတ်ခံရမယ့်လူ ဝင်လာနိုင်ဖို့ အိမ်တံခါးကိုရော ခြံတံခါးကိုပါ ဖွင့်ပေး ထားခဲ့တယ်”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကြောင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က အသေးစိပ်ရှင်း၍ ပြလေ၏။

“ဒီလိုဆိုတော့ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ပါနေတယ် ဆိုတာကကောဗျာ”

“တရုတ်စာလုံးကြီးကို သွေးနဲ့ရေးထားတာကို ကြည့်ပါလား၊ ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့ အရပ်ထက် နိမ့်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်လည်းဆိုတော့ လူရဲ့သဘာဝမှာ နံရံမှာစာရေးရင် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့မျက်လုံးတည့်တည့်လောက်မှာပဲ ရေးလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ အခုစာရေးထားတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင် စာရေးတဲ့လူဟာ ငါးပေတစ်လက်မ၊ နှစ်လက်မထက် ပိုပြီး အရပ်မြင့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအရပ် လောက်နဲ့လူပုလေးဟာ သေဆုံးသူလို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့လူကို ယှဉ်ပြီးသတ်ပုတ် ဖို့မဆို ထားနဲ့ ခြံစည်းရိုးအုတ်တံတိုင်းကိုတောင် ကျော်ပြီးတက်နိုင်ဖို့မလွယ်လှဘူး၊ ပြီးတော့ ရေးထားတဲ့ စာလုံးမှာ သွေးတွေစီးကျနေတာကိုလိုက်ပြီးသုတ်ကြည့်သေးတယ်၊ မရတဲ့အဆုံးမှ လက်လျှော့ထားခဲ့ရတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကမိန်းမသဘာဝကိုဖော်ပြတယ်၊ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်လှလှပပလေးဖြစ်စေချင်တဲ့ မသိစိတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ တခြားတစ်ချက်ကတော့ သေသူနားမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ဖုန်တွေပြောင်နေတဲ့ အကွက်ပဲ၊ တစ်ကွက်ဟာ

ကျကျနနကြီး ထိုင်ချလိုက်တဲ့ လူသတ်သမားရဲ့ ဖင်ရာကြီးပဲ။ အဲဒီနားမှာ ကပ်လျက်က ခူးနှစ်လုံးတုပ်ပြီး ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လို့ထင်ပြီးကျန်ခဲ့တဲ့ ခူးနှစ်လုံးနေရာနဲ့ ခြေဖျားနေရာကို တွေ့ရတယ်”

“ရှင်းပါပြီဗျာ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆိုတာကကောဗျာ”

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ သေဆုံးသူရဲ့ လက်သဲကြားမှာညပ်ပြီး ကျန်နေတဲ့ ဆံပင်တစ်ချောင်းဟာ အလုံးလည်းကြီး ဆီနဲ့လည်းဝေးနေတဲ့ လက္ခဏာကို တွေ့ရတဲ့အပြင် ပြတ်နေတဲ့အစကို ကြည့်ရတာတင်ပဲ တော်တော်ကလေးရှည်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ငယ်ပါကို ထုပြီးသတ်ထားကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်ပါသလဲ ကိုနှင်းမောင်”

“အခုလို မျက်လုံးပြူးပြူး လျှာထွက်သေနိုင်တာဟာလည်ပင်းညှစ်သတ်တာရယ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ကို ကျွေးတတ်တာရယ်ထဲက တစ်ခုပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ လည်ပင်းမှာ အညှိုအမဲမရှိ ကတည်းက လည်ပင်းညှစ်ပြီးသတ်တာမဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို သိရတယ်၊ တစ်ခါ သေသူရဲ့ပါးစပ်ကို နမ်းကြည့်သေးတယ်၊ အဆိပ်ကျွေးပြီးအသတ်ခံရရင် ချဉ်စုပ်စုပ်နံတယ်၊ အခုလူကတော့ ဒီလိုမနံဘူး၊ ဒီတော့ ငယ်ပါထု အသတ်ခံရဖို့ပဲရှိတော့တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ရှင်းလိုက်တော့လည်း လွယ်လွယ်ကလေးတွေဖြစ်နေပြန်ရောဗျို့”

“ဟုတ်တာပေါ့ အိုင်ပီ၊ မျက်လှည့်ပြတဲ့အခါမှာ ကြည့်ရတဲ့သူအဖို့ သိပ်ပြီး အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မျက်လှည့်ဆရာက သူလှည့်စားခဲ့တဲ့ လှည့်စားပုံကလေးတွေကို ရှင်းပြလိုက်တဲ့ အခါမှာ စောစောက အံ့သြခဲ့ရတာတွေဟာ လွယ်လွယ်ကလေးဖြစ်ကုန်ရောမဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့ကိုနှင်းမောင်၊ ဒါထက် လူသတ်သမားရဲ့နာမည်ကိုခင်ဗျား ပြောနိုင်တာရယ်၊ မှုခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ကို ပြောနိုင်တာရယ်ကတော့ တကယ့်ကို ကျုပ်အနေ နဲ့ စဉ်းစား လို့ မရတဲ့အချက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအတွေးအခေါ်ရဲ့အထွတ်အထိပ် အပိုင်းလို့လဲ ဆိုနိုင်ပေရဲ့”

“ဒါကလဲ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ အသတ်ခံရတဲ့ လူဆီက သိမ်းယူခဲ့တဲ့ ကုန်ကျွေးစာရင်းကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ (ဦးဗိုလ် လက်ဖက်ခြောက်ဖိုး ၆၀၊ ဦးနန်း ဆီ လေးပုံး ၈၈၊ ကိုဝေ မြေပဲ ၅၀၊ ကို ရန် ၄၀၊ ကိုကုန် ၇၅၊ ဆိုတာတွေမှတ်မိဦးမှာပေါ့၊ ဒီကုန်ကြွေးစာရင်း ဟာဘယ်လောက်သံသယ ဖြစ်ဖို့ကောင်းလှသလဲ၊ ဦးသွားဆိုတဲ့ နာမည် လည်းပါတယ်၊ ကိုသေဆိုတဲ့နာမည်လည်းပါတယ်၊ ဒီနာ မည်မျိုးဘယ် ကလာရှိနိုင်ပါ့မလဲဗျ၊ ဒီတော့ နာမည်တွေကိုဆက်ပြီးဖတ်ကြည့်လိုက် စမ်းပါ။ ဗိုလ်နန်း ဝေလို့ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား ကြွေးစားရင်းတစ်ခု လုံး ဒီနည်းအတိုင်းဆက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက် မယ်ဆိုရင်.....

**ကိုနန်းဝေ၊ ရန်ကုန်မှာ ကိုလှမောင်ကို
သတ်သွားတယ်၊ သတိထား၊ လက်ဦးအောင်လုပ်၊
စောလှနွယ် မသေဘူး။**

အက်ဖ်-အယ်-တီ

“အဲဒီလိုရတယ်မဟုတ်လား”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြ ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ် ကိုထုတ်၍ သောက်လေ၏။

“ဟုတ်လိုက်တာ ကိုနှင်းမောင်ရယ် ကျုပ်ရဲ့ဉာဏ်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဉာဏ် ကတော့ လေးတန်းကလေးနဲ့ ပါမောက္ခလောက် ကွာခြားနေပါရောလား

ဗျာ”

“ဒါလောက်လဲ အားမလျော့စမ်းပါနဲ့ အိုင်ပီ”

“အိုင်ဆေး ရှင်းလင်းပြလို့တော့ တော်တော်ကလေး သဘောပေါက် သွားပါပြီဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မရှင်းသေးတဲ့အချက်တွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်ဗျ”

“အကုန်လုံး ရှင်းပြဖို့တော့မလွယ်သေးဘူး၊ တချို့ဟာတွေကအမှုရဲ့ အဓိက သဲလွန်စတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ရှင်းပြဖို့ကျတော့မလွယ်လှဘူးဗျ၊ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ငွေ ၁၀/ကျပ် ကိုတောင် ငွေ ၃ ကျပ်လို့ အသံပြင်းနဲ့ခေါ်ကြပြီး၊ ငွေ ၂၀/ ကျပ်ကိုတော့ ငွေနှစ်ကျပ်လို့ပဲ အသံပေါ့ပေါ့နဲ့ ခေါ်ပြန်ရောမဟုတ်လား၊ တစ်နေရာမှာ ကျပ် လို့ အသံထွက်ပြီး၊ တစ်နေရာမှာ ကျပ် လို့အသံထွက်ပြန်တယ်၊ ဒီအသံထွက် နှစ်မျိုးကို ကလေးတစ်ယောက်တောင်မှ ပီသအောင် ရွတ်ဆိုပြနိုင်ပေမယ့် ဘာကြောင့်ဒီလိုအသံပြောင်းသွားတာလဲလို့ မေးခဲ့လို့ရှိရင် ဘာသာဗေဒဆိုင်ရာ ပါမောက္ခတစ်ဦးဟာ (Phonetic) ဖိုနက်တစ်ဆိုတဲ့ အသံထွက်ပုံ နည်းစနစ်ပညာနဲ့ နာရီပေါင်းများစွာ ရှင်းပြမှ ရေးတေးတေး နားလည်သဘောပေါက်ပေလိမ့်မယ် မဟုတ်လား၊ လောကမှာ တချို့ကိစ္စကိုပဲရှင်းပြဖို့ကျတော့ မလွယ်လှပြန်ဘူး၊ ဥပမာ စက်ဘီးစီးတဲ့လူကို မလဲအောင် ဘယ်လိုထိန်းထားသလဲလို့ မေးကြည့်ပါ လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရေကူးတတ်တဲ့လူကိုလဲ ရေထဲမမြှုပ်အောင် ဘယ်လို ကိုယ်ဖော့နေတာလဲလို့ မေး ကြည့်ပါလား၊ တော်တော့လူ မဖြေနိုင်ဘူး ဆိုတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ‘ကျပ်နဲ့’ ‘ ကျပ်’ ကိုအချိုးကျ ကျ သူ့နေရာနဲ့သူ ခေါ်ခဲ့ ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို

အသံပြောင်းလွဲသွားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး၊ ခင်ဗျားကတော့ လူ့သဘာဝတွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လျှောက်ပြီး စဉ်းစားထား တာကိုဗျ။ တော်ပေရဲ့ဗျာ၊ မချီးမွမ်းပါနဲ့လို့ ခင်ဗျားက တားပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ချီးမွမ်းရမှာပဲဗျာ”

“အိုင်ပီ ဟောဟိုဥစ္စာပဲဗျ၊ ပုသိမ်ညွန့်၊ ကောက်ရိုးဆိပ်ဆိုတာပဲ၊ ကားကို ဒီနားမှာ ရပ်ခဲ့မှဖြစ် မယ်ဗျို့၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ ညစောင့်ဒရဝမ်တွေ၊ ညဘက်မှ ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲမှာ ပိုက်ဆွဲတဲ့တံငါတွေအနေ များတယ်ဗျ၊ နေခင်းဆိုရင် အိပ်နေကြတာ၊ ခင်ဗျားကားကိုမောင်းပြီး ဝင်သွားရင် အားလုံးအိပ်ရေးပျက် ကုန်ကြလိမ့်မယ်” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကိုရပ်၍သူနှင့်အတူ ဆင်း၍ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆင်းရဲသားများအပေါ်၌ ညှာတာတတ်သော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ စိတ်ဓာတ်အား ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကားမောင်း၍ရသော လမ်းများမှတစ်ဆင့် ကားမောင်း၍မရလောက်အောင် ကျဉ်းမြောင်းလှသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်းလျှောက်၍သွားခဲ့ရာ အကာအရံများပေါက် ပြဲ၍အမိုးများ ကျိုးတိုးကျဲတဲနိုင်လှသော တဲများ၊ ခနော်ခနဲရှိသော အိမ်များကို ကျော်ဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်များ လှမ်းထားသည့် ကြိုးတန်းများအား ငုံ့၍တစ်ဖုံလျှောက်လာခဲ့ ရာ လွန်စွာ ညံ့ဖျင်းလှသော မြေစိုက်တဲကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုတဲကလေးမှာ ပုလိပ်သားတင်ရွှေ၏ ဘုံဗိမာန်ဖြစ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့က တင်ရွှေ ရှိမရှိ မေးမြန်းရာ တင်ရွှေ၏ မိန်းမဟု ယူဆရသော ထဘီရင်လျားနှင့်မိန်းမက တင်ရွှေရှိကြောင်း၊ ညက ပတ္တရောင်ကျသဖြင့် အိပ်၍ နေကြောင်းပြောပြီးလျှင် ကြမ်းပိုးလွန်စွာကိုက်သော ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုင်စေပြီး လျှင် တင်ရွှေအား ဝင်၍နှိုး

လေ၏။

ပုလိပ်သားတင်ရွှေသည် မျက်စိများကို ပွတ်ကာအိပ်မှုစုံဝါးနှင့်ထ၍ လာကာ....

“ညက တွေ့ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှု အကြောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်တင်ရွှေ၊ အဲဒါ နည်းနည်းလေးသိချင်လို့ပါ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဖြေ လိုက်၏။

“အပြည့်အစုံ ဂါတ်ထဲမှာပြောပြခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ စာရေးကြီးတောင် အစီရင်ခံစာ ရေးပြီးမှ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တာပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့က မင်းပါးစပ်ကပြောတာကို နားထောင်ချင်လို့ တကူးတက လာခဲ့ကြတာကွာ၊ ရှေ့ ရှေ့ မင်းအတွက်လက်ဖက်ရည် ဖိုး” ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ငါးကျပ်တန်ငွေ စက္ကူတစ်ရွက် အား တင်ရွှေလက်တွင်းသို့ထည့်၍ ပေးလိုက်လျှင် တင်ရွှေ၏မျက်နှာ သည် နေရောင်၌ လက်လိုက်သော မှန်ကဲ့သို့ဝင်းလက်၍သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်တော်သိသလောက် မချွင်းမချန် ပြောပြပါမယ်ဗျာ”

“လုပ်စမ်းပါဦးမောင်တင်ရွှေ၊ တို့ကို ကူညီရာရောက်ပါတယ်”

တင်ရွှေသည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ပြင်၍ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကို ကျုံ့လိုက်လေ၏။ ၎င်း အဓိပ္ပါယ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာချွင်းမထားဘဲ အကုန်အစင် ပြောပြတော့မည်ဟူ၍ စိတ်၌သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။

“အစကနေစပြီး ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တာဝန်ကျတာက ည ၁၀ နာရီကနေ မိုးလင်း ၆ နာရီ အထိဖြစ်ပါတယ်၊ ၁၀ နာရီကျော်ကျော်

လောက် ရွှေတောင်တန်းလမ်းထိပ်မှာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်တာကလွဲ လို့ တာဝန်ကျေတဲ့ နယ်မြေအတွင်းမှာ အားလုံးအေးအေးချမ်းချမ်းရှိပါတယ်။ ည ၁၂ နာရီလောက်မှာ မိုးရွာတယ်။ မိုးရွာတဲ့အချိန်မှာ ကီလီလမ်းနဲ့ ကမ်းနားလမ်းထောင့်က ကုက္ကိုပင်ကြီးနားမှာ ကျွန်တော် နဲ့အတူ တာဝန်ကျေတဲ့ ပုလိပ်သား ချစ်စိန်ကိုတွေ့ပါတယ်။ ညနာရီပြန်တစ်ချက်တီးမှာမိုးတိတ်သွား ပါတယ်။ ညနာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးလောက်မှာတော့ ချစ်စိန်နဲ့ ကျွန်တော် လမ်းခွဲခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကီလီလမ်းတစ်လျှောက်ကိုသွားရောက်ကြည့်ရှုပါတယ်။ မြင်းရထားတစ်စီး နှစ်စီးနဲ့ မော်တော်ကား တစ်စီးနှစ်စီး ဖြတ်သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး။ ကီလီလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း လူဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ ကီလီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားတဲ့အခါမှာ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်မှာ မီး ရောင်ကို မြင်ရလို့ တော်တော်ပဲ အံ့သြမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနားကအိမ်သုံးလေးလုံး ဟာ လူနေသူမရှိဘူး။ တူလက် (ငှားရန်) ဆိုတဲ့ စာတွေ ချိတ်ဆွဲထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အရင် ကတည်းက သိထားပါတယ်။ အဲဒီ မီးရောင်မြင်ရတဲ့ အိမ်ဟာ နံပါတ် (၄၈၄) ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ နောက်ဆုံးနေသွားတဲ့ ဦးတင်သိန်းဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ဥစ္စာရှူး ရူးပြီး ဆွဲကြိုးချ သတ်သေသွားတာကို ကျွတ်တော်သိရမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ဝင်းထဲကို ဝင်ပြီးမှ”

“မင်း လှည့်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က တင်ရွှေ၏စကားကိုဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ တင်ရွှေသည် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ကြ

ည့်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သရဲကြောက်လို့ပြန်ပြီးထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ အဖော် ကလေးဘာလေး တွေရမလားလို့ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုလို့တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာ တဲ့အတွက် အရဲစွန့်ပြီးပြန်ဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ မီးဖိုပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ထွန်းပြီးထားတာကို တွေ့ ရပါတယ်၊” တင်ရွှေသည်ပြောလက်စ စကားကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

“မင်းဟာ တစ်အိမ်လုံးကို မင်းလက်ထဲက နံပါတ်တစ်တုတ်နဲ့ လျှောက်ရိုက်ပြီး အထဲမှာရှိရင် ထွက်ခဲ့လို့အော်တယ်ဆိုပါတော့”

“အမလေး ဆရာဘယ်ကများ ကြည့်နေပါလိမ့်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းရှိနေတယ် အောက်မေ့တာ။ လူသတ်မှုထဲသို့ ကျွန်တော့်ကိုမထည့်လိုက်ပါနဲ့ဆရာရယ်”

“လူသတ်မှုမှာ မင်းမပါဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဆက်ပြီးပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထဲကနေ ကီလီလမ်းထိပ်အထိ ပြေးထွက်လာပြီး ဝီစီကိုမှုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဝီစီသံကြောင့် တအောင့်လောက်အကြာမှာ ချစ်စိန်ရောက်လာပါတယ်၊ ချစ်စိန်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်ပြီး ပြေးလာခဲ့ကြပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာတော့ ကမ်းနား ဘက်ကနေ လူတစ်ယောက်လျှောက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလူကိုလဲ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူက ကမ်းနားဘက်က အခုမှလာခဲ့တဲ့လူပဲ”

“အဲဒီလူဟာ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး ထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လွယ်ထားပါတယ်”

“ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဲထားပါတယ်”

“အရပ်မြင့်မြင့် ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလူကို မင်းက ဘာမေးသလဲ”

“ဘယ်က လာတာလဲလို့မေးပါတယ်”

“သူက ဘာပြန်ပြီးဖြေသလဲ”

“အိမ်မဲသဘောဆိုက်လို့ အခုပဲ သဘောပေါ်က တက်လာတယ်လို့ ဖြေပါတယ်”

“ကဲ.....ကဲ တော်လောက်ပါပြီ၊ ငါတို့သွားမယ် မောင်တင်ရွှေမင်း ဟာ ပုလိပ်ထဲမှာမလုပ်ရင် မင်းအတွက်ကောင်းမယ်၊ ပုလိပ်အလုပ်မှာ မင်းဟာ တိုးတက်ဖို့ ငါတော့ တယ်မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ညကသာ မင်းဟာ အဲဒီလူကို ဖမ်းထားလိုက်ရင် ရာထူးတက်ဖို့ သေချာတယ်။ ပြီးတော့အိမ်မဲ သဘော မနက် ၄ နာရီကျော်မှဆိုက်လေ့ရှိ တယ်ကွ၊ ဒါကိုလဲ မင်းဟာ အဲဒီအပိုင်းမှာ နေပြီးသတိမမူခဲ့ ဘူး၊ ကဲ.....ကဲ ငါတို့သွားမယ်ကွာ”

“ဆရာနာမည်လေး သိပါရစေလားခင်ဗျာ”

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“ဟောဗျ”

ပုလိပ်သားမောင်တင်ရွှေသည် ဟောဗျဟုဆိုကာ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ တော့၏။

*

နက္ခတ်တာရာများနှင့် ပတ်သက်နေသလော

ကျွန်ုပ်တို့သည် တင်ရွှေထံမှ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ယခုအခေါ် ဆိပ်ကမ်းသာ
လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်း ထောင့်ရှိ ချစ်တီးထမင်းဆိုင်၌ဝင်ရောက်၍

မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ထမင်းစားပြီးနောက် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေရာ ရွှေတိဂုံဘုရား မြောက်ဘက်မုခ်သို့ ရောက်လျှင် ဆာပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား ခေတ္တမျှ စောင့်စားစေပြီးလျှင် မြောက်ဘက် မုခ် စောင်းတန်းဆီသို့ ပြေး၍ တက်သွားလေ၏။ ခဏမျှအကြာတွင် လက်တွင်း၌ စာအုပ်ပါးကလေး တစ်အုပ်ပါရှိလာပြီးလျှင် ကားပေါ်သို့ တက်၍...

“အိုင်ပီ ကျွန်တော် စီအိုင်ဒီကို ပြန်ပြီးမလိုက်တော့ဘူး၊ ယခု ကျွန်တော်အခန်းတိုက်ကို ပြန်ပြီး ပို့ပေတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သင်္ချာတစ်ပုဒ်လောက် တွက်စရာရှိသေးတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ ညနေ (၄) နာရီမှာ အဆိုတော် ဦးအလီနဲ့ တယောကိုဘိုးငိုတို့တီးဝိုင်းဂျူဗလီမှာ သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေလိမ့်မယ် အဲဒီ ကိုလဲသွားပြီး နားထောင်ချင်သေးတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဘယ်တော့ပြန်ပြီး တွေ့ကြမလဲ”

“နက်ဖြန်မနက်လာခဲ့လေ၊ ကျွန်တော်အိမ်ကစောင့်နေမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား သူ၏အိမ်သို့ပို့ရန်အတွက် ကန်တော်ကြီးဘက်မှ ဖြတ်၍ မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက်ထား စဉ်းစား၍ လိုက်ပါလာသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအားအနှောင့်အယှက်မပေးလိုသောကြောင့် မေးမြန်းပြောဆို ခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာမှ သူ၏လက်တွင်းမှ စာအုပ်အား မည်သည့်စာအုပ် ဖြစ်သည်ကို သိလိုဇော

ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“၁၉၃၁ ခုနှစ်အတွက် ဗိုလ်ထွေး၏ သံဒိဌဂြိုဟ်သွား ပြက္ခဒိန်”

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ပေါ်မှာ အထက်ပါစာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် လွန်စွာအံ့သြမိလေ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ ဗေဒင်ဆရာများ အသုံးပြုဂြိုဟ်သွားပြက္ခဒိန်ဖြစ်လေရာ အရေးကြီးသော လူသတ်မှုကို လိုက်နေသည့် စုံထောက်တစ်ဦးနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိသည့်အဖြစ်အပျက်ကို သိရသဖြင့် မမေးပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားကပင် ဆားပုလင်း နှင်းမောင်အား မေးမိလေတော့၏။

“အိုင်ဆေး ဒီစာအုပ်က ဗေဒင်ဆရာတွေသုံးတဲ့ ဂြိုဟ်သွားပြက္ခဒိန် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အိုင်ဆေးက ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်လာတာလဲ”

“ဇာတာဖွဲ့မလို့လေ”

“ဘယ်သူ့အတွက် ဇာတာဖွဲ့ရမှာလဲ”

“အခု ကျွန်တော်လိုက်နေတဲ့ အမှုအတွက်လေဗျာ”

“တစ်ဆတ်လောက်ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေပြီ ကိုနှင်းမောင်”

“ဒီအမှုဟာ ကောင်းကင်က ဂြိုဟ်နက္ခတ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဂြိုဟ်တွေကို စစ်ရလိမ့်မယ်၊ အသေးစိတ်သိချင်ရင်တော့ မနက် ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့လေ၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်လက် မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဆားပုလင်းနှင်း

မောင်အား ယခု ဗညား ဒလလမ်းနံပါတ် ၂၉၅ သို့ အရောက်ပို့ခဲ့ပြီးလျှင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အမှုအတွက် စိတ်စောနေသည်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အိပ်ရာမှ ခါတိုင်းအချိန်ထက် အိပ်ရာမှစော၍ နိုးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ငါးနာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ထွက်လာခဲ့ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏အခန်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌ (၆) နာရီပင် မထိုးတတ်သေးပေ။

ထိုအချိန်၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အိပ်စက်လျက်ရှိနေဦးမည် ဖြစ်ရာ နှိုးရမည်ကို အားနာလျက် ရှိသဖြင့် တံခါးကို မခေါက်သေးဘဲ၊ ခေါက်သင့် မခေါက်သင့် စဉ်းစားနေစဉ်...

“အိုင်ပီ ဝင်ခဲ့လေ တံခါးက စေ့ရုံ စေ့ထားတာပါ”

တံခါးကို မခေါက်သေးဘဲ ရပ်ရုံမျှ ရပ်လျက်နေသည်ကိုပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က သိနှင့်နေ သည်ဖြစ်၍ အံ့သြမိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရန်အတွက် ဖိနပ်ချွတ်လိုက်ရာ....

“ဖိနပ်တွေဘာတွေချွတ်မနေပါနဲ့ စီးလို့ရပါတယ်၊ စီးပြီးဝင်ခဲ့ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြသည်ထက်ပို၍ အံ့သြမိလေ၏။ ထို့ကြောင့်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်သွားလေ ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ အိပ်နေသည်မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ဗလာကျင်း၍ အောက်ပိုင်းကိုမူ အတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသော ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရှိနေ၏။

သူ၏ဝါရွှေသော အသားရောင်သည် အင်္ကျီချွတ်လိုက်သောအခါ၌ပို၍ပင် ကြည့်၍ ကောင်းလှ တော့၏။ လက်မောင်း လက်ဖျံစသည်တို့၌လည်း လွန်စွာအရောင်တောက်သော ဟင်္သာပြဒါးများဖြင့် ထိုးနှံထားသော ဆေးတို့မှာလည်း ၎င်း၏အသားအရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှတော့၏။

“အိုင်ဆေး စောစောစီးစီး ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ”

“လက်ဝှေ့မထိုးရတာ ကြာသွားပြီဆိုတော့ လက်ဝှေ့ထိုးရေးလေးဘာလေး ပြန်ပြီးလေ့ကျင့်နေတာ ပါ”

“ခင်ဗျားမြန်မာ့လက်ဝှေ့ရော သိုင်းရော တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ပညာပဲဖြစ်ဖြစ် မလေ့ကျင့်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်ရင် ညံ့သွားတတ် တယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ.....ကဲ....အိုင်ပီခဏလေးထိုင်ဦး၊ ကျွန်တော် အင်္ကျီကလေး ဘာလေးဝတ်လိုက် ဦးမယ်”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်စေပြီးလျှင် အင်္ကျီအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပြန်၍ထိုင်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ကျုပ်က တံခါးတောင်မခေါက်ရသေးဘဲ ခင်ဗျား ကျုပ်မှန်းဘယ်လိုလုပ်သိ နေ တာလဲ”

“ဟိုမှာလေ အိုင်ပီ” ဟု ဆိုကာ တံခါးအပေါ်တည့်တည့်တွင် ဖောက်ထားသော အပေါက်ဝိုင်းကလေး တစ်ခုနှင့် မျက်နှာကျက်၌ တပ်ထားသော မှန်တစ်ချပ်ကိုညွှန်၍ပြလိုက်လေ၏။

“စီမံထားပုံလေး နေရာကျပါပေဗျာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် မနေ့က စကား အဆက်ပြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့လိုက်နေတဲ့ ကီလီလမ်းလူသတ်မှုဟာ ကောင်းကင်က ဂြိုဟ်နက္ခတ် တွေနဲ့ ပတ်သက်

နေတဲ့စကားကို ပြန်ပြီး ကောက်စမ်းပါဦး”

“ဒီလို ရှိတယ်အိုင်ပီ၊ အသတ်ခံရတဲ့ လူဆီက သိမ်းခဲ့တဲ့စာထဲမှာ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ စာ တစ်စောင်ကို သတိထားမိမှာပေါ့”

“လမင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မတွေပေါ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ လား”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါဟာ စကားဝှက်နဲ့ ရေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ဖြစ်မယ့်ဥစ္စာ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျ”

“ဒါကဒီလိုရှင်းပြလို့ မလွယ်ဘူးပုံဆွဲပြမယ်” ဟုဆိုကာ စာရွက် အလွတ်ပေါ်၌ တစ်ဘက်ပါပုံ ကို ရေးဆွဲ၍ ပြလေ၏။

“ပုံကတော့ ရှုပ်နေတာပဲဗျာ၊ အိုင်ဆေးတစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါဦး”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ....

“ဒီလိုဗျ၊ ဒီဟာက ၁၂၉၂ ကဆုန်လဆန်း ၉ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၀ ခု၊ မေလ ၅ ရက်နေ့ ဖိန်းနွဲခါပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီနေ့ရဲ့ ညနေ ၆ နာရီမှာ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၁၇. ၂၀ နဲ့မြောက်လတ္တီ တွဒ် ၉၆.၃၂ ဒီဂရီ မျဉ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ဒေသတစ်ခုကို ဇာတာဖွဲ့ထားပုံပဲ”

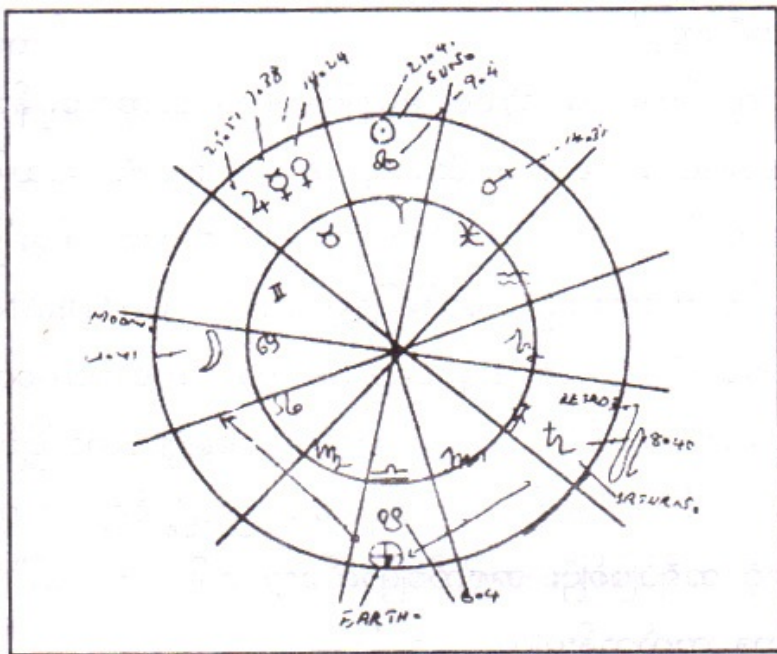
“ဒါ ဇာတာလား”

“ခင်ဗျား နားလည်အောင်ပြောရရင်တော့ ဇာတာလို့ပဲပြောရမှာ”

“လူမဟုတ်ဘဲနေရာကို ဇာတာဖွဲ့ရင်ရသလား”

“အင်္ဂလိပ်လို (Horoscope) မြန်မာလို အနီးစပ်ဆုံးဆိုရရင် ဇာတာပေါ့ဗျာ၊ လူမှ ဖွဲ့လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ကိုလဲ ဇာတာဖွဲ့လို့ရ

တယ်၊နယ်မြေ ဒေသတွေကိုလဲ ဖွဲ့လိုရတယ်၊ ဖွဲ့တဲ့ လူရဲ့ တတ်ကျွမ်းတိကျမှုသာ လိုတယ်ဗျ”

5th May 1930 သုန္ဒရီလဆန်း ၉ ရက် ၂ လီာနုဉနု
ပဲခူးလျှင်လှုပ်ခြင်းကို ပြသော နက္ခတ္တပုံစံ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်

“အင်း ဆက်ပြီး ရှင်းစမ်းပါဦး ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က ကားအရှိန်ပြတ်၍ မသွားစေရန် အလိုငှာ ထောက်၍ ပေးလိုက်လျှင်.....

“ဖိန်းနဲ့ခါ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၂၊ ကဆုန်လဆန်း ၉ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၀ ခု၊ မေလ ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့ ညနေ (၆) နာရီမှာ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ်နဲ့ မြောက်လတ္တီတွဒ် ဒီဂရီမျှ

ဦးပေါ်မှာရှိတဲ့ ဒေသတစ်ခုကို အခုလို နေရယ်၊ လရယ်၊ ကျန်တဲ့ ဂြိုဟ်တွေရယ် တည်ရှိနေကြပုံ အကွာအဝေးအတိုင်းအတာကို တွက်ချက်ထားတာပါပဲ”

“အဲဒီတော့”

“ဒီတွက်ကိန်းအရဆိုရင် စနေဂြိုဟ်ဟာ အသွားမမှန်ဘူး၊ (Retrodging) ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီး တော့ ကမ္ဘာနဲ့ ဂြိုဟ်ပြိုင်မာသဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ လလို့ခေါ်တဲ့ စန်းဂြိုဟ်ဟာ တိတိကျကျ ‘ကိန်း’ ဖြစ် နေတယ်၊ ခင်ဗျားနားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် (QUADRANT) လို့ ပြောရမယ်၊ ထောင့်မှန်ဖြစ်နေ တဲ့သဘောပဲ၊ သဘောကတော့ ကျုပ်တို့နေတဲ့ကမ္ဘာကြီးကို စနေဂြိုဟ်နဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ဟာ ပြိုင်ပြီး ဆွဲကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လမင်းမှာ သောကြာဂြိုဟ်ရဲ့ ကာကွယ်မှုကြောင့် အရိပ်ဖြစ်ပြီး အစက် အပြောက်တွေ ပေါ်တတ်တယ်။”

“ဟာ တယ်ဆန်းပါလား ကိုနှင်းမောင်”

“အစက်အပြောက်တွေပေါ်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ငလျင်အပြင်းအထန်လှုပ်လိမ့်မယ် အိုင်ပီ”

“ဘယ်နေရာတွေမှာလှုပ်မှာလဲဗျ”

“စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၁၇.၂၀.နဲ့၊ မြောက်လတ္တီတွဒ် ၉၆.၃၂. ဒီဂရီ မျဉ်းပေါ်မှာ လှုပ်လိမ့်မယ်၊ မြန်မာပြည်အနေနဲ့တော့ ပဲခူးလောက်ဖြစ်လိမ့်မယ် အိုင်ပီ”

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

“လောင်းချင်ရင် ကြေးကြောပေးပြီး လောင်းဝံ့ပါတယ်၊ အိုင်ပီလှုပ်ကိုလှုပ်ရမယ်” ဆားပုလင်း နှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကိုထုတ်၍

သောက်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားနှင့်ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကတော့ နဂိုကလဲ တော်ရတဲ့အထဲ ဒီပညာတွေလည်းတတ်ထားပြန်ဆိုတော့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအတွက်တော့ ကလေးကစားသလောက်ကို လွယ်နေတော့တာပဲဗျာ”

“အိုင်ပီ ဘယ်သူမှတော့ မပြောနဲ့ဦး၊ ငလျင်လှုပ်ပြီးရင်ဘုရင်ခံနဲ့ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေအကြီး အကျယ် စကားများကြလိမ့်ဦးမယ်” ဟု ပင်သူကထပ်၍ ဟောကိန်းထုတ်ပြန်ပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ထိုနေ့ ထိုနာရီ၌အမှန်ပင် ငလျင်လှုပ်ခဲ့ပါသည်။ ပဲခူးရွှေမော်မောစေတီ တော်ကြီး၏ ငှက်ပျောဖူးမြေသို့ပြု၍ ကျခဲ့၏။ ဘုရင်ခံကရက်ဒေါက်သည်နောက်တစ်နေ့ ဘုရားပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရာတွင်၎င်း၏ ရှူးဖိနပ်ကို မချွတ်ဘဲတက်ရောက်မိသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများက ကန့်ကွက်ရှုတ်ချခြင်းများ ပြုလုပ်သည့်အပြင် ဂျူဗလီဟော၌ SHOE QUESTION ရှူးကွက်ရှင် ဖိနပ်ပြဿနာ ရှင်းလင်းပွဲကို ပြုလုပ်ဖြေရှင်း ပေးခဲ့ရ၏။

စာရေးသူ)

“နေစမ်းပါဦး ငလျင်လှုပ်တာနဲ့ ဒီအမှုက ဘယ်လိုများပတ်သက်နေသလဲ”

“အဲဒါ စဉ်းစားရာပေါ့အိုင်ပီ၊ ကျွန်တော်ထင်တာတော့ အလွန်ရှေးကျတဲ့ ဆွေမျိုးစုကြီးနှစ်စုဟာ သူတို့လိုချင်တဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုကို အလုအယက် ရှာဖွေနေကြပုံရတယ်။ နောက်ဆုံးသဲလွန် စရကြတာကတော့ ပဲခူးက ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာဌာပနာထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားဆိုတော့ ဖောက်ထွင်းယူလို့လည်း မဖြစ်တဲ့

အတွက် ငလျင်လှုပ်လို့ ပြုမည့်ရက်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက တွက်ချက်ပြီး အခါပေးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အောင်မလေးဗျာ၊ တော်တော်ရှုပ်တဲ့အမှုပဲ၊ ခင်ဗျားသာမရှိရင်တော့ ဒီအမှုဟာ တယ်ပြီး လွယ်လှမယ် မဟုတ်ဘူးဗျို့”

“သိပ်လဲမြှောက်မနေပါနဲ့ဦး အိုင်ပီ၊ တရားခံဟာ ရိုးရိုးလူသတ်သမား သက်သက် ဟုတ်ဟန် မတူဘူး၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသလောက် သတ္တိလဲ မခေလှတဲ့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကို လက်ရဖမ်းဆီးမိဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှပေဘူး၊”

“ဒါထက် ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်သေးတယ်၊ လူသတ်သမားဟာ ဘာ ကြောင့် ခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ကိလီ လမ်းနံပါတ် ၄၈၄ ဘက်ကိုပြန်ပြီးလာခဲ့ရတာလဲ၊ ဒါဟာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ကိုပဲ ကိုနှင်းမောင်”

“ဟောဒါကြောင့်ဗျို့” ဟုဆိုကာ သူ၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ လူသေ အလောင်းအား မ စဉ်က ကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြောင်နက်သဏ္ဌာန် မဟူရာ လည်ဆွဲကလေးအား လက်ပေါ်သို့တင်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ....

“ဟောဒီ ကြောင်နက်ကလေးဟာ အမှုကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဝင်ရိုးလို့လဲ ဆိုနိုင်တယ်၊ အိုင်ပီ”

“အဲဒါလေးက အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ လည်ဆွဲလား”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးအိုင်ပီ၊ ဒီလည်ဆွဲကလေးကို လူသတ်သမား သီးခြား ယူခဲ့ပုံရတယ်။ ဟိုလူကိုသတ်ခါနီးမှာ ဒီလည်ဆွဲကလေးကို ထုတ်ပြီး ပြခဲ့လိမ့်မယ်လို့ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အမှုနှင့်ပတ်သက်သည်များကို ဆွေးနွေး
ပြောဆိုကြပြီးလျှင် ပေငါးဆယ် ရှိ တရုတ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ ဝက်
နံရိုးပေါင်းနှင့် ဆံပြုတ်များကို မှာယူစားသောက်ကြလေ၏။

စားသောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ အခန်းသော့ကိုပေးအပ်ပြီး
လျှင် သူ့အိမ်၌ပင် စောင့်ဆိုင်းနေရန် ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်နှင့်လမ်းခွဲခဲ့ကြ
လေတော့၏။

*

ကြော်ငြာကြောင့်လာသူ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ညနေ ၄ နာရီခန့်လောက်တွင် လက်တွင်း၌ သတင်းစာများကို ကာ ပြန်၍ ရောက်ရှိလာ၏။

“အိုင်ပီတစ်ယောက်တည်းစောင့်နေရတာ တော်တော်ပျင်းနေပြီမှတ်တယ်။ အိုင်ပီကလဲ တယောကလေးဘာလေးမထိုးတတ်လို့ပါ။ နို့မို့ရင်ဟောဟိုမှာကျွန်တော့် တယောကလေးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တော့ပျင်းရင်တယောထိုးနေတာပဲ။ အပျင်းကိုပြေသွားတာပဲ အခုလဲ လမ်းထိပ်ဆိုင်မှာလက် ဖက်ရည်မှာထားခဲ့တယ်။ လာပြီးပို့လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒီနေ့တော်တော်ပင်ပန်းလာတယ်။ အပန်းပြေ တယောလေးထိုးလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ တယောကိုဖြုတ်၍ ကြိုးညှိခြင်း၊ ထိုးတံ၌ ထင်းရှူးဆီ တိုက်ခြင်းများပြုလုပ်နေစဉ်၌ပင် ကာကာလက်ဖက်ရည်ဗန်းကို လာ၍ပို့လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆာနေသည်နှင့် ချက်ချင်းပင်လျှင် ကောက်ယူ၍ သောက်လေ၏။

ထိုစဉ်၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ တယောမှ လွန်စွာ ဆွေးမြည့် ဖွယ်ရာကောင်းသော လက်သံ ကလေးတစ်ခုပေါ်ထွက်နေလေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအားလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာမျက်စိများကို မှိတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူမမနောဝိညာဉ်သည် လုံးဝတယောထံတွင်၌ နစ်၍နေအောင် မြှုပ်နှံထားကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

တယောထိုးခြင်း ဘိုးတံကို ဆွဲငင်ရသော (Bowling) ခေါ်လုပ်ငန်းနှင့်

လက်ပေါက်ကို နှိပ်ရသော (Fingering) ခေါ်လုပ်ငန်းနှစ်ခု ပါရှိလေရာ ထိုနှစ်ခုစလုံးအား ကျွမ်းကျင်ပါမှသာလျှင် တယော ထိုးကောင်းသူဟု ခေါ်ထိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုလုပ်ငန်းနှစ်ရပ်စလုံး ကိုသာမက အသံစဉ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ကူးပြောင်းသော (Harmony) ခေါ်သည့် ဂီတသံစဉ် သာယာစေမှုကိုပါ တတ်ကျွမ်းလေရာ ဂီတနှင့်လုံးဝ နီးစပ်ခြင်းမရှိသော ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ၎င်း၏ တယောသံ၌ နစ်မျော၍ နေမိလေတော့၏။

သူသည် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ တယောကို ထိုးပြီးနောက် ရပ်နားလိုက်ကာ လက်ဖက် ရည်ကို သောက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လက်ဖက်ရည်သည် လွန်စွာ အေးစက်လျက်ရှိနေပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား တစ်နေ့လုံး ဘယ်တွေလျှောက်သွားခဲ့တာလဲဗျ...”

“အင်းဝ၊ စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး၊ နွဲ့နေတာပဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် အင်းဝမှနေချင်းပြန်ခဲ့သည် ဆိုခဲ့သည့်အတွက် အံ့သြသွားမိသဖြင့် ထပ်၍ မေးမြန်း လိုက်ရ၏။

“အင်းဝကို ရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“လူကတော့ တကယ် မရောက်ခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်နဲ့တော့ ရောက်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ယူနီဗာစတီက ရာဇဝင်အသင်းပိုင်စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ တစ်နေ့ကုန်အောင် စာဖတ်နေတယ်၊ မြေပုံ တွေကြည့်နေတယ်၊ အထူးသဖြင့်တော့ အင်းဝ၊ စစ်ကိုင်း၊ ပုဂံ၊ မန္တလေး၊ မြေပုံတွေကို ကြည့်နေခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်ရောပေါ့ဗျာ”

“ဟာ.....ခင်ဗျားကိုလဲ ခေါ်လို့မဖြစ်သေးတဲ့ အကြောင်းက ရှိ

သေးတာကိုးဗျ၊ ဟောဒီမှာ သတင်းစာတွေဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူသည် သတင်းစာများကို ပေးရင်းနေရာတစ်ခုသို့ညွှန်ပြလိုက်၍
သူညွှန်ပြသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

*